

Hồi Thứ Ba

LÁNH NẠN ANH HÙNG LÂM KHỔ CẢNH
TÌM THÙ HÀO KIẾT ĐÁNH LÂM NHAU

Nhắc lại tiêu đầu Đồng Triệu Hòa của Trấn Viễn tiêu cục đang hơn hở dẫn đầu một đám hảo thủ của quan phủ và Trương Triệu Trọng, lại thêm bảy tám tên bộ khoái, đi vội đến Thiết Đảm Trang. Lần này hẳn có người đỡ sau lưng nên gan mật càng to, cảm thấy mình oai phong lẫm liệt. Đến trước cửa trang hẳn hò hét bọn trang đinh: “Mau mau kêu chủ các người ra đây để nghênh tiếp khâm sai”.

Trang đinh thấy bọn này hung hãn, không biết lai lịch thế nào, bèn quay lưng định chạy vào bẩm báo. Trương Triệu Trọng thì nghĩ, danh tiếng của Chu Trọng Anh rất lớn, không thể coi thường nhân vật đầu não này của võ lâm tây bắc được, bèn vội gọi: “Hãy khoan! Phiền ông bạn vào nói chúng ta từ kinh thành đến, có chút việc công, cần thỉnh giáo Chu lão anh hùng”. Nói xong, y nháy mắt với Hồ Quốc Đống. Hồ Quốc Đống hiểu ý gật đầu, dẫn ngay mấy tên bộ khoái đi vòng ra sau trang viện, để đề phòng khâm phạm theo cửa sau chạy trốn.

Mạnh Kiện Hùng nghe trang đinh vào bẩm báo, tin chắc bọn này đến đây để kiếm Văn Thái Lai, bèn bảo Tống Thiện Bằng ra ngoài tiếp chuyện, còn mình lập tức vào phòng của Văn Thái Lai gọi: “Văn gia! Ngoài kia có bọn ứng trảo của triều đình, không biết đến đây làm gì. Đành phải làm phiền ba vị, tạm thời tránh né một chút”. Y đỡ Văn Thái Lai dậy, đi vào một cái đình ở vườn hoa phía sau trang. Mấy tên gia đình hợp lực khiêng một cái bàn đá lên, để lộ ra một tấm sắt lớn có gắn vòng. Chúng lại ra sức kéo vòng sắt để nâng tấm sắt lên, thì ra bên dưới có những bậc thang dẫn xuống hầm ngầm dưới đất.

Văn Thái Lai giận dữ nói: “Văn mẫu không phải là kẻ tham sống sợ chết, chẳng lẽ chui rúc vào một chỗ thế này để giữ mạng mình? Làm như thế chỉ tổ cho anh hùng thiên hạ chê cười”.

Mạnh Kiện Hùng khuyên: “Văn gia đừng nói thế. Đại trượng phu phải biết lúc cứng lúc mềm, Văn gia đang bị trọng thương thì tạm thời lánh đi một chút, chẳng ai dám coi thường”.

Văn Thái Lai nói: “Hảo ý của Mạnh huynh, Văn mẫu hiểu rồi. Thôi thì bọn ta cáo từ để tránh liên lụy đến Thiết Đảm Trang”.

Mạnh Kiện Hùng đang không ngớt tìm lời khuyên bảo, bỗng nghe ở cửa sau có người lớn tiếng kêu mở cửa, mà ở phía trước cũng đang ồn ào. Thì ra bọn nha môn quyết vào trang, Tống Thiện Bằng cố gắng cản trở mà không được. Bọn Trương Triệu Trọng cũng có kiêng nể oai danh của Chu Trọng Anh nên né chữ “tra

xét”, chỉ nói: “Quý trang kiến trúc đẹp đẽ thế này, vùng biên cương thật là hiếm thấy. Xin Tổng bằng hữu hướng dẫn tham quan, cho chúng ta được thêm phần kiến thức”.

Văn Thái Lai thấy Thiết Đảm Trang đã bị bao vây, trước sau đều có địch, bèn nổi giận bảo Lạc Băng và Dư Ngư Đồng: “Chúng ta cùng xông ra”!

Lạc Băng vâng dạ, đưa tay điều cánh tay phải của chồng. Văn Thái Lai dùng tay trái rút soạt đơn đao, đang định chạy ra ngoài thì cảm thấy thân thể Lạc Băng run rẩy. Chàng nhìn thê tử thì thấy mắt nàng đầy lệ, sắc mặt đau khổ, nên lòng dạ bỗng mềm nhũn đi, khê thở dài rồi dịu dàng nói: “Thôi thì tránh né đi một chút”.

Mạnh Kiện Hùng cả mừng, đợi cả ba người xuống hầm liền kéo tấm sắt đập lại đằng hoàng, rồi hợp sức với hai trang đinh khiêng cái bàn đá đè lại lên tấm sắt. Chú bé Chu Anh Kiệt cũng đứng bên giúp sức.

Mạnh Kiện Hùng nhìn kỹ thấy không còn chỗ nào sơ suất, mới bảo trang đinh ra mở cửa sau. Bọn Hồ Quốc Đống tuy gọi cửa, nhưng cửa mở rồi vẫn cứ đứng ngoài không chịu vào trong. Còn bọn Trương Triệu Trọng đã đi vào vườn hoa.

Mạnh Kiện Hùng thấy Đồng Triệu Hòa cũng ở đó, bèn tức giận nói: “Thì ra là một vị quan gia. Lúc này ta thất kính mất rồi”.

Đồng Triệu Hòa nói: “Ta xưa nay vẫn là tiêu đầu của Trấn Viễn tiêu cục, lão huynh chưa biết hay sao”? Rồi hấn quay đầu lại nói với Trương Triệu Trọng: “Tiểu nhân chính mắt nhìn thấy ba tên khâm phạm trốn vào trang này. Trương đại nhân hạ lệnh lục soát đi”.

Tổng Thiện Bằng nghiêm giọng nói: “Chúng tôi đều là lương dân an phận thủ thường. Chu lão trang chủ là người nổi tiếng ở vùng này, gia đình cùng sản nghiệp trong vòng năm trăm dặm không ai không biết. Chúng tôi che giấu phỉ loạn, mưu đồ bất chính để làm gì? Vừa rồi vị quan gia này có ghé thăm, nhưng trong trang lại không biết để tặng chút lộ phí đi đường. Thế cũng có điều không phải, nhưng vì thế mà buông lời hăm hại thì chúng tôi không gánh nổi đâu”. Y biết bọn Văn Thái Lai đã trốn trong hầm nên nói chuyện mạnh dạn hơn.

Mạnh Kiện Hùng thì giả vờ không biết gì, hỏi tại sao Trương Triệu Trọng đến đây, rồi cười ha hả mà nói: “Hồng Hoa Hội là bang hội lớn vùng Giang Nam, tội nợ gì mà đi chín mươi ngàn dặm đến vùng biên cương tây bắc này. Chắc vị tiêu đầu này nằm mơ rồi. Các vị đại nhân tin tưởng hấn thật sao”?

Bọn Trương Triệu Trọng đều lão luyện giang hồ, biết rõ Văn Thái Lai nhất định ở trong trang. Nếu chúng khám xét tỉ mỉ trang này, tìm ra thì không sao, nhưng tìm không ra thì Chu Trọng Anh nhất định không chịu bỏ qua. Mặc dù chúng đều là người có công danh, nhưng cũng có đi lại giang hồ. Đắc tội với lão tiền bối như Chu Trọng Anh không phải là chuyện đùa, nên tên nào cũng có phần do dự.

Đồng Triệu Hòa nghĩ bụng: “Hôm nay mà không bắt được ba tên giặc đó,

quay về nhất định ta sẽ bị mọi người oán trách. Người ta thường nói, ra đường hỏi già về nhà hỏi trẻ. Ở đây có thằng bé này, may ra thì gặt được nó nói thật”. Hấn bèn làm mặt vui vẻ, kéo tay Chu Anh Kiệt.

Lúc nãy Chu Anh Kiệt đã gặp hấn rồi, biết thằng cha này lén lút nhất quyết không phải người tốt, bèn dùng sức giật tay ra rồi hỏi: “Ông kéo tay ta làm gì”?

Đồng Triệu Hòa mỉm cười nói: “Tiểu huynh đệ! Nếu người nói với ta ba người khách đến nhà người đang trốn ở đâu, thì ta cho người cái này để mua kẹo ăn”. Hấn nói xong, lấy một thỏi bạc ra đưa cho cậu.

Chu Anh Kiệt bĩu môi, nhăn mặt hỏi: “Ông coi ta là ai? Người ở Chu gia Thiết Đảm Trang đâu có thèm mấy đồng bạc thối tha này”?

Đồng Triệu Hòa hổ thẹn, giận dữ quát tháo: “Vậy thì bây giờ chúng ta phải lục nát cái trang này ra. Sau khi tìm được ba tên đó, bắt cả thằng bé này đi theo một thể”.

Chu Anh Kiệt cười khẩy: “Người mà dám động đến một sợi lông của ta, coi như là hảo hán. Phụ thân ta chỉ cho một quyền là cái đầu của người nát bét ra”.

Trương Triệu Trọng chỉ nhìn mặt cũng hiểu thằng bé này biết chỗ Văn Thái Lai trốn. Y thấy Mạnh Kiện Hùng và Tống Thiện Bằng tinh anh lão luyện, chỉ còn cách điều tra từ nó. Nhưng chú bé này tuổi nhỏ gan lớn, không dọa được mà phải lừa gặt. Y bèn nói: “Hôm nay nhà cháu có bốn vị khách chứ không phải ba vị, có đúng thế không”?

Chu Anh Kiệt không bị mắc lừa, bèn đáp: “Ta không biết”.

Trương Triệu Trọng nói: “Lát nữa chúng ta tìm được ba tên đó, không những ba người bọn chúng mà cả người và mẹ người cũng bị chém đầu”.

Chu Anh Kiệt nhổ một bãi xuống đất, trợn mắt lên nói: “Ta còn không sợ người, chẳng lẽ cha mẹ ta lại sợ người hay sao”?

Đột nhiên Đồng Triệu Hòa nhìn thấy trên cổ tay trái của Chu Anh Kiệt có một xâu chuỗi, hạt nào cũng vừa sáng vừa tròn rất đẹp, chính là quà của Lạc Băng. Hấn làm nghề bảo tiêu, cả đời đã thấy không ít châu báu, có thể gọi là biết người biết của. Hai ngày nay hấn giương mắt lên nhìn Lạc Băng, biết nữ trang quý giá trên người nàng không có món nào là giả, nên bây giờ xác định được ngay.

Đồng Triệu Hòa cả mừng nói: “Ta nhận ra xâu chuỗi trên tay người rồi, đúng là vật của người nữ khách kia. Thế mà người còn nói dối là họ không đến đây. Nhất định là tên tiểu tặc này ăn cắp của người ta rồi”.

Chu Anh Kiệt tức giận nói: “Ta mà đi ăn cắp hay sao? Rõ ràng là vị thẩm thẩm kia đã tặng cho ta”.

Đồng Triệu Hòa mỉm cười nói: “Thế thì hay lắm. Vị thẩm thẩm đó đang ở đâu”?

Chu Anh Kiệt nói: “Tại sao ta phải nói cho người biết”?

Trương Triệu Trọng nghĩ bụng: “Thằng nhóc này thật là lão toét. Gia gia của nó thường ngày được thiên hạ tâng bốc quá đáng, nên chính nó cũng tự cao tự đại. Để ta nói khích thử xem sao”. Y bèn nói: “Lão Đồng nói nhiều với thằng nhãi này chỉ tốn hơi, nó không biết gì đâu. Chuyện của người lớn ở Thiết Đảm Trang, dĩ nhiên không cho hạng con nít còn bú mẹ biết. Lúc họ đưa ba người khách trốn vào nơi bí mật, nhất định phải đuổi thằng nhóc này đi chỗ khác chơi”.

Quả nhiên Chu Anh Kiệt bực tức cãi lại: “Sao ta lại không biết”?

Mạnh Kiện Hùng thấy Chu Anh Kiệt bị khích, lo lắng vô cùng bèn nói: “Tiểu sư đệ! Chúng ta vào nhà đi, đừng chơi ở vườn hoa này nữa”.

Trương Triệu Trọng thừa cơ nói tiếp: “Đúng rồi. Chú bé này chẳng biết gì, rời khỏi đây nhanh lên, đừng ở đây vướng tay vướng chân. Người chỉ giỏi khoác lác. Nếu người biết ba người khách đó trốn ở chỗ nào thì người là tiểu anh hùng, nếu không thì người chỉ là đồ tiểu khốn, đồ tiểu cẩu”.

Chu Anh Kiệt giận dữ nói: “Dĩ nhiên là ta biết. Người mới là đồ đại khốn, đồ đại cẩu”.

Trương Triệu Trọng nói: “Ta tin chắc là con tiểu cẩu này không biết”.

Chu Anh Kiệt không nhẫn nại được nữa, hét lớn: “Ta biết. Họ ở ngay trong vườn hoa này, ngay trong cái đình này”.

Mạnh Kiện Hùng kinh hãi hét lên: “Tiểu sư đệ nói bậy rồi. Vào nhà nhanh đi”. Chu Anh Kiệt vừa buông lời đã biết là hồng бет, sợ quá khóc rống lên, co giò chạy ngay vào nhà.

Trương Triệu Trọng nhìn thấy xung quanh ngôi đình này chỉ toàn là lan can sơn đỏ, trống trơn chẳng có chỗ nào để giấu. Y nhảy lên nóc đình, nhìn tứ phía cũng không thấy bóng người, lúc nhảy xuống thì im lặng không nói gì. Đột nhiên y động tâm, mỉm cười nói với Mạnh Kiện Hùng: “Mạnh gia, võ nghệ của ta thô thiển lắm, chỉ được cái khí lực hơn người. Xin thỉnh giáo Mạnh gia một chút”.

Mạnh Kiện Hùng thấy y không tìm ra nơi giấu thì cũng yên tâm đôi chút, cho rằng y không bắt được người nên nổi giận, trở mặt muốn động thủ với mình. Tuy đối phương người đông thế mạnh, nhưng mình cũng không thể tỏ ra yếu kém, bèn nói: “Không dám! Quyền cước hay binh khí, ông cứ nói một câu. Ta cũng liều cái mạng này thử sức với ông một phen”.

Trương Triệu Trọng cười ha hả nói: “Tứ hải giai huynh đệ, hà tất phải động binh đao quyền cước để tổn thương hòa khí. Chúng ta mượn bàn đá này mà tỉ thí. Ta nâng trước, rồi mời Mạnh gia thử sau. Nếu ta nâng không nổi, xin Mạnh gia đừng có chê cười”.

Mạnh Kiện Hùng ngăn người kinh hãi, không nghĩ ra cách nào từ chối hay cản trở, chỉ biết đáp ứng: “Không... không... cách này không hay lắm”...

Bọn Thoại Đại Lâm, Thành Hoàng thấy Trương Triệu Trọng đột nhiên muốn

thử sức với Mạnh Kiện Hùng, trong lòng đều cảm thấy kỳ lạ. Nhưng họ Trương đã vén tay áo lên, tay phải nắm lấy chân cái bàn đá, quát lên một tiếng. Y chỉ dùng một tay mà nâng nổi cái bàn đá nặng hơn ba trăm cân, mọi người đều mở miệng tán dương: “Khí lực Trương đại nhân thật kinh người”.

Tiếng hoan hô chưa dứt, đã đổi sang tiếng la kinh ngạc. Bàn đá vừa được giở lên, phía dưới đã hiện ra tám sắt.

Văn Thái Lai trốn dưới hầm, biết trên đầu có nhiều người đi qua đi lại mãi không chịu rời khỏi, nhưng không nghe được họ nói gì với nhau. Chàng đang nãy dạ hoài nghi thì đột nhiên nghe mấy tiếng lách cách, rồi ánh sáng chói chang chiếu xuống. Tám sắt đập nắp hầm đã được mở ra.

Bọn quan sai nhìn thấy ba người Văn Thái Lai đang trốn trong hầm, nhưng chưa dám xuống ngay. Chúng muốn bắt sống nên cũng không phóng ám khí, chỉ cầm vũ khí đứng trên miệng hầm, lớn tiếng la hét.

Văn Thái Lai khẽ nói với Lạc Băng: “Chúng ta đã bị Thiết Đảm Trang bán đứt rồi. Đã là phu thê, muội phải đồng ý với ta một việc này”.

Lạc Băng đáp: “Đại ca nói đi”.

Văn Thái Lai nói: “Lát nữa ta bảo muội làm gì, muội nhất định phải nghe lời”. Lạc Băng vừa rơi lệ vừa gật đầu.

Văn Thái Lai bèn quát lớn: “Văn Thái Lai ở đây! Các người đứng đó la hét gì thế”? Mọi người nghe chàng quát đều khiếp oai, chẳng ai lên tiếng trả lời. Văn Thái Lai nói tiếp: “Chân của ta bị thương rồi, các người thả dây xuống kéo ta lên”.

Trương Triệu Trọng quay lại định bảo Mạnh Kiện Hùng tìm dây, nhưng không biết họ Mạnh đã biến đâu mất. Y bèn ra lệnh cho bọn trang đinh đi lấy dây.

Thành Hoàng cầm sợi dây, thông một đầu xuống hầm để kéo Văn Thái Lai lên. Văn Thái Lai chân vừa chấm đất đã vung tay trái giật mạnh một cái, sợi dây tuột khỏi tay Thành Hoàng. Văn Thái Lai hét một tiếng như sấm động lưng trời, cổ tay hất một cái, sợi dây duỗi thẳng ra. Chàng dùng sợi dây làm nhuyễn tiên, lập tức xuất chiêu Phấn Thiết Cà Sa, thân hình xoay tít, thân lộng gió xoáy theo, thế công thật khó mà tránh né.

Võ lâm có câu nói: Luyện trường bất luyện đoản, luyện ngạnh bất luyện nhuễn. Lại có câu: Nhất đao, nhị thương, tam phủ, tứ xoa, ngũ câu, lục tiên, thất trảo, bát kiếm. Theo đó thì muốn luyện được căn bản về đao pháp chỉ cần một năm, nhưng luyện roi phải mất sáu năm. Đó là roi cứng như đơn tiên hay song tiên, còn nhuễn tiên và phi trảo là loại binh khí mềm dẻo còn khó luyện thành hơn.

Văn Thái Lai đã luyện võ tới mức một thứ thông thì vạn thứ cũng thông, môn nào cũng giỏi. Chàng vận kinh lực vào sợi dây, quét ngang tầm đầu mọi người đứng quanh, thế roi rất gấp. Cả bọn đều bất ngờ không kịp chống đỡ, chỉ biết vội vàng cúi đầu tránh né.

Đồng Triệu Hòa từng ném đòn của Văn Thái Lai, khi thấy chàng lên đã sớm né ra sau lưng người khác, càng lúc càng lên ra xa. Nào ngờ vì hấn lùn quá nên trốn càng xa càng bị thiệt thòi. Khi mọi người đứng trước cúi rạp xuống hết, hấn mới nhìn thấy sợi dây quất tới, muốn tránh né cũng không kịp nữa. Hấn vội vàng quay người lại, nhưng đã bị sợi dây cứng như côn sắt đập “bình” một tiếng vào lưng, lập tức té nhào xuống đất.

Thị vệ Thoại Đại Lâm và chưởng môn Ngôn Bá Càn của phái Ngôn Gia Quyền ở Hà Nam, một người cầm đao, một người cầm đôi thiết hoàn, chia hai đường tả hữu tấn công tới.

Lúc này Dư Ngư Đồng đã đề khí, điểm chân vào bậc đá mà vọt người lên, tay vung kim địch đánh tới tổng binh Thành Hoàng. Thành Hoàng sử một cây tề mi côn. Côn dài sáo ngắn, nhưng hấn lại bị Dư Ngư Đồng ép lùi liên tiếp.

Lạc Băng thì phải dùng trường đao làm gậy, chống vào những bậc thang mà lên từng bước một. Sắp lên gần đến nơi thì nàng thấy gần cửa hầm có một hán tử khôi vĩ chống nạnh đứng đó, bèn phóng cho một mũi phi đao. Người kia không thềm tránh né, đợi con phi đao đến cách mũi chững một tấc mới đưa ba ngón tay ra chụp lại. Lạc Băng thấy người này thanh thoi đứng đó, tựa như coi phi đao của nàng không phải là vũ khí, bèn hít một hơi múa tít song đao, định mở đường chạy đến chỗ chồng.

Người chặn đường nàng chính là Trương Triệu Trọng. Y hơi chau mày, không muốn rút kiếm ra đấu với nữ nhân, bèn dùng ngọn phi đao dài năm tấc của Lạc Băng làm trủy thủ, tấn công nàng mấy chiêu liên tiếp. Lạc Băng bước đi không vững, may mà song đao đã được gia truyền trọn vẹn, đủ phong tỏa kín thân mình.

Đánh chững bốn năm hiệp, Trương Triệu Trọng vung tay trái lên tấn công vào bên phải Lạc Băng, quét vệt song đao của nàng qua một bên, rồi vận sức đẩy ra. Lạc Băng đứng không vững, rơi xuống hầm trở lại.

Văn Thái Lai phải một mình đánh với hai hảo thủ. Vết thương của chàng đang rất đau, thần trí cũng hơi mơ hồ, chỉ biết múa tít sợi dây, quét ra loạn xạ.

Dư Ngư Đồng thì triển kim địch lại chiếm được thượng phong. Trương Triệu Trọng thấy chàng sử kim địch có xen vào mấy chiêu Nhu Vân kiếm pháp, mà thủ pháp dùng sáo điểm huyết cũng chính là chân truyền của bốn môn. Y thấy kinh ngạc, muốn bước lên hỏi thử. Nào ngờ Dư Ngư Đồng lại ra chiêu Bạch Vân Thương Cầu, đợi Thành Hoàng đảo người tránh né là nhảy xuống hầm. Thì ra chàng thấy Lạc Băng rơi xuống, không biết nàng có bị thương hay không, bèn nhảy vào cứu ứng.

Dư Ngư Đồng thấy Lạc Băng đã đứng dậy được, bèn hỏi: “Tứ tẩu có bị thương không”?

Lạc Băng đáp: “Không can gì. Đệ mau mau ra giúp tứ ca đi”.

Dư Ngư Đồng nói: “Để đệ điu tử lên”.

Thành Hoàng xách cây côn đồng đứng trên miệng hầm ngăn trở. Thế từ trên đập xuống rất mạnh, nên hấn cản được hai người đi lên. Văn Thái Lai thấy vợ mình khó mà chạy thoát, còn chính mình cũng không còn gượng nổi, nên bước đi loạng choạng rồi ngã thẳng vào sau lưng Thành Hoàng, tiện tay điểm vào hông hấn. Thành Hoàng lập tức bủn rủn tay chân, bị Văn Thái Lai ôm ngang hông. Chàng quát lên một tiếng rồi buông mình rơi xuống, hai người lọt vào trong hầm.

Thành Hoàng đã bị điểm trúng huyết đạo, không sao nhúc nhích được. Lúc rơi xuống hầm, Văn Thái Lai nằm đè lên người hấn, nhưng chàng cũng không bò dậy nổi. Lạc Băng vội vã đỡ chồng dậy. Mặt chàng không còn chút huyết sắc, mồ hôi tuôn đầy đầu, nhưng vẫn gượng cười với vợ. Bỗng chàng học lên một tiếng, phun ra một ngụm máu lên áo Lạc Băng.

Dư Ngư Đồng đã hiểu ý định của Văn Thái Lai, bèn lớn tiếng nói: “Xin nhường đường một chút”!

Trương Triệu Trọng thấy Dư Ngư Đồng là hậu bối phái Võ Đang, cũng thấy Văn Thái Lai đã bị trọng thương. Y tự trọng không muốn tấn công, nên đẩy Lạc Băng rơi xuống hầm rồi không ra tay tiếp. Nào ngờ chỉ trong khoảnh khắc, Thành Hoàng đã lọt vào tay địch. Tình hình lúc này ném chuột sợ bể đồ, y nghe Dư Ngư Đồng nói vậy, đành vẫy tay bảo mọi người đứng né ra hai bên, chừa đường đi ở giữa.

Dĩ nhiên người đầu tiên lên khỏi hầm là Thành Hoàng. Lạc Băng nắm cổ áo hấn, chĩa mũi đoản đao thẳng vào lưng. Người đi thứ ba là Dư Ngư Đồng, tay trái thì đỡ lưng Lạc Băng, tay phải thì ôm lấy Văn Thái Lai. Cả bốn người đều phải cố gắng mới lên được.

Lạc Băng hét lớn: “Ai dám nhúc nhích thì tên này mất mạng”! Bốn người đi giữa hai hàng binh khí, từ từ tiến tới cửa sau vườn. Lạc Băng nhìn thấy ba con ngựa đang buộc cạnh cây dương liễu, trong lòng mừng rỡ, âm thầm cảm ơn trời đất. Ba con ngựa này là của Hồ Quốc Đống cưỡi đến để chặn cửa sau.

Trương Triệu Trọng nhìn thấy khâm phạm sắp trốn thoát, bèn nghĩ bụng: “Tên Thành Hoàng vô dụng có sống hay chết cũng không liên can gì đến ta. Bắt Văn Thái Lai đưa về Bắc Kinh mới là việc chính, mới là đại công”. Y bèn nhặt lấy sợi dây của Văn Thái Lai đang rơi dưới đất, vận nội lực vung ra. Nghe vèo một tiếng, sợi dây đã quấn chặt lấy Văn Thái Lai đi sau cùng.

Trương Triệu Trọng giật mạnh một cái, kéo được Văn Thái Lai rời khỏi tay Dư Ngư Đồng. Lạc Băng nghe chồng la lên lập tức phân tâm, bỏ mặc Thành Hoàng mà quay lại cứu chồng, nhưng chân nàng đang bị thương nên chỉ bước được hai bước đã té nhào xuống đất.

Văn Thái Lai kêu lớn: “Chạy đi mau lên”.

Lạc Băng đáp ngay: “Muội quyết cùng sống chết với huynh”.

Văn Thái Lai giận dữ nói: “Vừa rồi muội đã đồng ý nghe lời ta mà”... Chàng

chưa nói dứt câu đã bị bọn Thoại Đại Lâm nhảy lên đè chặt.

Dư Ngư Đồng bay tới ôm lấy Lạc Băng, chạy thẳng qua khu vườn. Một tên bộ khoái cầm thiết xích chạy ra cản đường, Dư Ngư Đồng phóng cước đá cho một phát vào ngực, hất hấn văng ra năm sáu bước.

Lạc Băng thấy chồng bị bắt, hoàn toàn không tự chủ được nữa, cũng không biết mình đang ở đâu. Dư Ngư Đồng vội chạy đến bên cây liễu, đặt nàng lên ngựa rồi kêu lớn: “Phóng phi đao nhanh lên”.

Lúc này Ngôn Bá Càn và hai tên bộ khoái đã rượt tới cửa vườn. Ba mũi phi đao của Lạc Băng phóng ra như nổ liên châu, một tiếng kêu thê thảm vang lên, một tên bộ khoái đã trúng đao vào vai. Ngôn Bá Càn giật mình dừng bước.

Dư Ngư Đồng tháo xong dây cương của ba con ngựa, bèn nhảy lên lưng một con, quay đầu con ngựa thứ ba lại phía cửa vườn, dùng kim địch quất mạnh lên mông nó một cái. Con ngựa bị đau, lồng lên xông thẳng tới bọn Ngôn Bá Càn, cản trở bọn người truy đuổi ở chỗ cửa vườn hoa.

Trong lúc hỗn loạn, hai con ngựa của Dư Ngư Đồng và Lạc Băng đã chạy xa rồi. Bọn Trương Triệu Trọng bắt được yếu phạm Văn Thái Lai, đang mừng rỡ nên không muốn truy đuổi tiếp.

Lạc Băng nằm mọp trên lưng ngựa, hồn xiêu phách tán. Mấy lần nàng muốn quay đầu ngựa chạy về Thiết Đảm Trang, nhưng đều bị Dư Ngư Đồng quất roi cho ngựa chạy về phía trước. Chạy được sáu bảy dặm, quay lại không thấy ai đuổi theo, Dư Ngư Đồng mới không thúc ngựa chạy gấp nữa.

Đi khoảng ba bốn dặm nữa, thì phía trước có bốn con ngựa tiến đến. Người đi đầu là một lão già tóc đã bạc phơ, chính là Thiết đảm Chu Trọng Anh. Vừa thấy Dư Ngư Đồng và Lạc Băng, ông đã kinh ngạc kêu lên: “Quý khách! Xin dừng bước, ta đã mời đại phu đến đây rồi”.

Lạc Băng đang cơn hận, bắn về phía ông một mũi phi đao. Chu Trọng Anh đột nhiên thấy phi đao bay tới phải giật mình, vì không phòng bị nên không kịp chống đỡ, chỉ vội cúi người mọp xuống lưng ngựa, phi đao bay sạt trên lưng. Đệ tử An Kiện Cương đi phía sau gấp rút vung đao lên gạt, phi đao bay xéo ra, cặp phập vào một cành liễu bên đường. Ánh chiều đỏ ngầu như máu, soi lên lưỡi đao phát ra những tia sáng nhấp nháy.

Chu Trọng Anh đang muốn hỏi, Lạc Băng đã lớn tiếng chửi mắng: “Tên lão tặc này lòng lang dạ sói, mua danh cầu phúc! Các người hại chết chồng của ta, ta quyết thí mạng với người”. Nàng vừa la vừa khóc, hay tay cầm song đao giục ngựa lên phía trước.

Chu Trọng Anh bị mắng mà không hiểu gì cả, đứng ngẩn ra nhìn. An Kiện Nhân thì thấy nữ nhân này nặng lời thóa mạ sư phụ của mình, không nhin nổi bèn vung đơn đao bước lên đón đánh. Nhưng Chu Trọng Anh đưa tay cản lại rồi bảo:

“Có chuyện gì hãy nói trước đã”.

Dư Ngư Đồng cũng khuyên giải: “Cứu người là quan trọng. Chúng ta tìm cách cứu Tứ ca trước đã, rồi mới đốt Thiết Đảm Trang sau”. Lạc Băng nghe nói có lý, nên quay đầu ngựa lại, nhổ một bãi nước bọt xuống đất rồi quất ngựa chạy đi.

Chu Trọng Anh ngang dọc giang hồ, mọi lúc mọi nơi đối đãi với người đều lấy nhân nghĩa làm đầu. Thật sự là ông không bao giờ chuốc oán gây thù, lại thích kết giao bằng hữu, nên cả hai đạo hắc bạch chỉ cần nhắc đến Thiết đảm Chu Trọng Anh là không ai không giơ ngón tay cái lên mà khen ngợi. Nào ngờ hôm nay ông bị phóng phi đao, rồi lại bị mắng chửi mà không hiểu tại sao, thật là chuyện lạ cả đời chưa gặp.

Ông thấy Lạc Băng nộ khí xung thiên, quyết ý liều mạng, biết chắc là có chuyện, liền hỏi tên trang đình đã lên thị trấn mời y sĩ. Nhưng gã này chỉ nói là phu nhân cùng Mạnh gia ở nhà tiếp khách rất đàng hoàng, hoàn toàn không có tranh chấp gì.

Chu Trọng Anh rầu rĩ trong lòng, gấp rút quất ngựa chạy về. Ông vừa đến cửa Thiết Đảm Trang, trang đình lập tức kéo ra nghênh đón. Chu Trọng Anh thấy thần sắc mọi người khác lạ, biết rằng đã xảy ra chuyện lớn, bèn bước nhanh vào trong trang, quát tháo gọi Mạnh Kiện Hùng lại hỏi.

Một tên gia đình trả lời: “Mạnh gia đang bảo vệ phu nhân cùng tiểu thiếu gia trốn ở hậu sơn”. Chu Trọng Anh nghe vậy lại càng kinh ngạc.

Bọn trang đình cứ người này một câu, người kia một câu kể chuyện đã xảy ra, nói là bọn công sai đã bắt Văn Thái Lai đi, rời khỏi trang chưa được bao lâu. Hẳn là bọn này không đi theo đường cái, nên Chu Trọng Anh không gặp. Bọn trang đình còn nói: “Sau khi công sai đi hết, bọn tiểu nhân đã cử người đi thông báo cho Mạnh gia, chắc là ông ấy sắp quay trở lại”.

Chu Trọng Anh hỏi: “Ai làm lộ chuyện ba vị khách trốn dưới hầm”? Bọn trang đình nhìn nhau, không ai dám nói. Chu Trọng Anh giận dữ, vung roi ngựa quất túi bụi lên đầu chúng. An Kiện Cương thấy sư phụ nổi trận lôi đình, cũng không dám mở miệng khuyên can.

Chu Trọng Anh mới đánh được mấy roi đã ngồi phịch xuống ghế mà thở hổn hển, buột hai viên thiết đảm lăn loảng choảng dưới đất. Mọi người không dám thở mạnh, chỉ biết đứng bên chờ đợi.

Chu Trọng Anh hét lên: “Bọn bay đứng đây làm gì? Sao không đi gọi Mạnh Kiện Hùng đến đây cho le”?

Ông chưa nói dứt câu, Mạnh Kiện Hùng đã chạy vào la lớn: “Sư phụ về rồi đấy ư”?

Chu Trọng Anh nhảy chồm lên, quát hỏi: “Ai làm lộ chuyện? Người nói đi! Người nói đi”!

Mạnh Kiện Hùng thấy sư phụ giận đến nỗi nói không ra lời, mất hết khí độ ung dung hào sảng ngày thường, dĩ nhiên không dám khai ra cậu tiểu sư đệ. Y chần chờ một lúc rồi mới đáp: “Bọn ứng trảo tự tìm thấy”.

Chu Trọng Anh đưa tay trái túm lấy cổ áo của y, còn tay phải vung roi định quát vào mặt, nhưng cuối cùng cũng kìm lại được, chỉ giận dữ mắng: “Chỉ nói vậy! Cái hãm của ta bí mật như thế, bọn cẩu tặc kia làm sao tìm thấy được”? Mạnh Kiện Hùng không dám trả lời, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt sư phụ. Lúc này Chu phu nhân thấy chồng mình giận dữ, bèn dẫn con đến khuyên can.

Chu Trọng Anh đảo mắt nhìn qua mặt Tống Thiện Bằng, hét lên: “Chắc là người bị bọn công sai quát nạt, sợ hãi mà nói ra. Có phải vậy không”? Ông biết Mạnh Kiện Hùng vốn là người nghĩa hiệp, dù bị chém đầu cũng không bán đứng bằng hữu. Còn Tống Thiện Bằng thì đã không biết võ công lại nhát gan, sợ liên lụy, phần nhiều là hấn sợ bọn công sai uy hiếp nên đã khai ra chân tướng.

Tống Thiện Bằng thấy lão trang chủ oai khí kinh người, cứ như sắp đập mình một chưởng, không nén nổi phải run rẩy toàn thân, gan mật vỡ ra mà lắp bắp: “Không... không phải tiểu nhân, là... là... là... tiểu công tử nói ra”.

Chu Trọng Anh điếng người, run giọng gọi con: “Người qua đây”.

Chu Anh Kiệt sợ sệt đi đến trước mặt phụ thân. Chu Trọng Anh hỏi: “Cái hãm ba người khách trốn trong vườn hoa, có phải là người chỉ cho bọn công sai hay không”?

Chu Anh Kiệt chưa bao giờ dám nói dối trước mặt cha, nhưng việc này thì cậu không dám thẳng thắn thừa nhận. Chu Trọng Anh vung roi lên hét: “Người nói hay không”?

Chu Anh Kiệt hoảng sợ muốn khóc nhưng lại không dám khóc, chỉ đưa mắt nhìn mẹ. Chu phu nhân bèn đi đến cạnh thằng bé, tìm lời khuyên giải: “Lão gia! Đừng giận dữ nữa. Chị của nó mới hay làm ông nổi giận, còn thằng bé này ngoan ngoãn ở nhà, ông không nên bắt nó hoảng sợ như thế”.

Chu Trọng Anh không lý gì đến bà, cứ vẩy roi vun vút trên không, quát lên: “Người không chịu nói thì ta phải đánh chết thằng lộn giống này”.

Chu phu nhân cãi: “Lão gia hồ đồ mất rồi. Con trai của ông sinh ra, sao lại mắng là thằng lộn giống”? Cả đám Mạnh Kiện Hùng nghe nói cũng phải tức cười, nhưng không ai dám cười cả.

Chu Trọng Anh nắm vai vợ mình xô ra rồi nói: “Đừng ở đây lảm nhảm nữa”.

Mạnh Kiện Hùng thấy tình hình không sao giấu giếm được nữa, bèn cố lấy giọng bình tĩnh nói: “Sư phụ! Tên cẩu tặc Trương Triệu Trọng rất gian xảo, dùng lời khích bác, nói là nếu tiểu sư đệ không biết chuyện này thì tiểu đệ chỉ là tiểu... tiểu khốn, tiểu cẩu”.

Biết con không ai bằng cha. Chu Trọng Anh hiểu con trai mình tuổi nhỏ nhưng

luôn luôn muốn làm anh hùng hảo hán, bèn hét lên: “Thằng tiểu khốn kia! Người muốn làm anh hùng nên đã nói ra phải không”?

Khuôn mặt nhỏ bé dễ thương của Chu Anh Kiệt bây giờ tái nhợt, cắt không còn giọt máu, khẽ đáp: “Gia gia, con không muốn làm tiểu khốn”...

Cơn giận của Chu Trọng Anh đã không sao kìm được nữa. Ông thét lên: “Làm như thế mà là anh hùng hảo hán hay sao”? Trong cơn giận dữ điên cuồng, ông vung tay phải quăng hai trái thiết đảm lên vách tường đối diện. Nào ngờ ngay lúc đó Chu Anh Kiệt lại chạy tới, sà vào lòng cha năn nỉ xin cha.

Chu Trọng Anh ném hai trái thiết đảm là để trút cơn giận dữ, nên kinh lực vô cùng. Nghe hai tiếng keng keng, một trái thiết đảm gắn sâu vào tường, còn trái kia dội ngược lại, văng trúng ngay đầu Chu Anh Kiệt. Máu tươi lập tức bắn tóe ra.

Chu Trọng Anh kinh hãi ôm lấy con trai. Chú bé Chu Anh Kiệt còn cố thều thào năn nỉ: “Gia gia... Con... con không dám nữa... Xin... xin gia gia... đừng đánh”... Nói chưa xong, hơi thở cậu đã tắt rồi. Tất cả mọi người trong đại sảnh đều ngơ ngác.

Chu phu nhân ôm lấy con kêu gọi: “Hài nhi, hài nhi”! Bà thấy nó không thở nữa, ngẩn ra một lúc, rồi điên cuồng phóng tới Chu Trọng Anh, vừa khóc vừa gào lên: “Tại sao... tại sao phải giết chết hài nhi”...

Chu Trọng Anh lắc đầu, lùi lại hai bước, lắp bắp: “Ta... ta không”...

Chu phu nhân đặt xác con xuống đất, rút phất thanh đơn đao cài bên hông An Kiện Cương, chạy tới vùng đao chém xuống đầu chồng.

Lúc này Chu Trọng Anh không còn phản ứng gì. Ông không tránh né cũng không lùi bước, hai mắt nhắm nghiền mà nói: “Thôi thì chúng ta cùng chết với nhau cho xong”. Chu phu nhân thấy chồng như vậy, tay chân run bắn lên, quăng đao xuống đất, rồi vừa khóc rống vừa chạy ra ngoài.

Lạc Băng cùng Dư Ngư Đồng sợ gặp phải bọn người ở công môn, nên chọn những con đường mòn hoang vắng mà đi, chưa được bao xa thì trời đã tối. Ở vùng biên cương hoang dã này thì đừng nói khách sạn, ngay cả một hộ nông gia cũng không sao tìm thấy. Hai người đã vất vả rất lâu nên không kén chọn nữa, tìm một tảng đá lớn để ngủ lưng.

Dư Ngư Đồng thả ngựa đi ăn cỏ, lại cầm cây trường đao của Lạc Băng đi cắt một ít cỏ phủ xuống đất rồi nói: “Giường đã có rồi, chỉ thiếu lương khô và nước. Chúng ta đành chịu đói, chờ đến sáng rồi tính sau”.

Trong lòng Lạc Băng đang mãi lo lắng cho chồng, cho dù trước mặt có sơn hào hải vị cũng không thể nuốt trôi, lệ tuôn không ngừng. Dư Ngư Đồng luôn miệng an ủi: “Ngày mai là Lục sư thúc đến An Tây. Quân hùng Hồng Hoa Hội nhất định dốc toàn lực ra viện trợ, không chừng sẽ đuổi kịp bọn ưng trảo để cứu tứ ca”.

Hôm nay Lạc Băng phải ác chiến rồi chạy trốn, mệt mỏi lắm rồi. Nàng nghe

Dư Ngự Đồng khuyên can cũng thấy thoải mái đôi chút, khóc một lúc rồi ngủ thiếp đi. Trong cơn mơ, nàng mừng tượng như phu quân nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, khẽ hôn lên môi nàng. Lạc Băng sung sướng vô cùng, lỏng người cho chồng ôm lấy, lại thì thầm: “Huynh cực khổ quá. Những vết thương trên người huynh đã lành hết chưa”? Dường như Văn Thái Lai áp úng mấy câu gì đó, rồi ôm nàng chặt hơn, nụ hôn càng lúc càng nóng bỏng.

Lạc Băng đang mơ màng hạnh phúc thì đột nhiên giật mình tỉnh dậy. Dưới ánh sao trời, nàng thấy người mình đang ôm không phải là phu quân mà là Dư Ngự Đồng, kinh hãi không sao tả xiết, liền cố sức giãy giụa thoát ra. Nhưng Dư Ngự Đồng vẫn không chịu buông, ôm nàng khẽ nói: “Ta nghĩ đến muội nhiều lắm”.

Lạc Băng vừa hổ thẹn vừa giận dữ, xoay tay tát lên mặt chàng một phát thật nặng. Dư Ngự Đồng còn ngỡ ngác, Lạc Băng lại đánh thêm một quyền vào giữa ngực, giãy ra khỏi vòng tay của chàng rồi lăn sang một bên, quờ tay muốn rút đao nhưng không thấy đao đâu, thì ra đã bị Dư Ngự Đồng lấy cất rồi. Nàng càng thêm kinh hãi, liền thò tay vào bọc tìm phi đao, may mà còn hai lưỡi. Lạc Băng lắp tức nắm chặt lấy đao, giận dữ hỏi: “Người muốn gì”?

Dư Ngự Đồng run rẩy nói: “Tứ tẩu! Tỉ nghe đệ nói”...

Lạc Băng quát luôn: “Ai là Tứ tẩu của người? Tứ đại giáo điều của Hồng Hoa Hội chúng ta là gì, người nói đi”! Dư Ngự Đồng cúi gầm mặt xuống, không dám lên tiếng.

Tuy rằng bản tính Lạc Băng vui tươi thoải mái, nhưng mọi hành động của nàng đều dàng hoàng ngay thẳng, dĩ nhiên không thể để người ta trêu ghẹo như thế. Nàng lớn tiếng quát hỏi: “Lão tổ Hồng Hoa họ gì”?

Dư Ngự Đồng chỉ còn cách trả lời: “Hồng Hoa lão tổ vốn họ Chu, hạ phạm để cứu chúng sinh”.

Lạc Băng lại hỏi: “Huynh đệ chúng ta phải kính nể những thánh nhân nào”?

Dư Ngự Đồng nói: “Một kính Lưu Quan Trương đào viên kết nghĩa, hai kính liệt vị anh hùng Ngõa Cang Trại, ba kính một trăm lẻ tám hảo hán Thủy Bạc Lương Sơn”.

Hai người một hỏi một đáp một loạt giáo điều của Hồng Hoa Hội. Mỗi khi khai đường nhập hội, hay khi tuyên án xử phạt, người có địa vị cao nhất trong hội đều hỏi những câu này, mọi người phải đồng thanh cung kính trả lời. Trong hội thì địa vị của Lạc Băng cao hơn Dư Ngự Đồng. Nàng hỏi một loạt câu này, cơn đam mê của Dư Ngự Đồng đã chuyển sang sợ sệt, không dám không trả lời.

Lạc Băng đồng loạt hỏi tiếp: “Hồng Hoa Hội phải cứu giúp bốn loại người nào”?

Dư Ngự Đồng đáp: “Một cứu nghĩa sĩ nhân giả, hai cứu hiếu tử hiền tôn, ba cứu tiết phụ trinh nghĩa, bốn cứu lê dân khổ nạn”.

Lạc Băng hỏi: “Hong Hoa Hội phải giết bốn loại người nào?”

Dư Ngư Đồng đáp: “Một giết tẩu cầu Mãn Thanh, hai giết tham quan ô lại, ba giết thổ hào ác bá, bốn giết hung đồ ác đảng”.

Lông mày của Lạc Băng chau lại, hỏi tiếp: “Tứ đại giáo điều của Hong Hoa Hội là gì?”

Dư Ngư Đồng run giọng trả lời: “Đầu hàng Thanh triều phải giết, phạm thượng bản hội phải giết, bán đứt bằng hữu phải giết, dâm ô vợ người phải giết”.

Lạc Băng kết luận: “Muốn tốt thì mau tự dâm mình ba đao sáu lỗ, ta sẽ dẫn người đi năn nỉ Thiếu đà chủ. Nếu không thì người cứ việc chạy trốn đi, xem thử Thập nhị lang Quỷ Kiến Sầu có tìm được người hay không”.

Theo hội qui của Hong Hoa Hội, huynh đệ trong hội nếu hồ đồ nhất thời mà phạm vào đại tội, thành tâm hối cải thì trước khi mở hương đường chấp pháp có thể dùng dao nhọn tự dâm ba nhát vào đùi. Ba đao này phải xuyên thủng đùi từ trước ra sau, nên mới gọi là ba đao sáu lỗ. Sau đó tội nhân cầu xin tổng đà chủ và hương chủ chấp pháp tha cho, thì hy vọng được xử nhẹ hơn. Còn nếu không ăn năn hối cải thì chạy trời cũng không thoát.

Ngồi ghế thứ mười hai trong hội là Quỷ kiến sầu Thạch Song Anh. Người này mặt sắt vô tư, chấp chuông hình đường. Ai phạm phải hội qui, cho dù trốn tận chân trời góc bể cũng chắc chắn sẽ bị y sai người đi bắt về xử tội. Hết thấy mấy chục ngàn huynh đệ Hong Hoa Hội, nhắc đến ba chữ Quỷ Kiến Sầu là không ai không hoảng sợ dựng tóc gáy lên.

Dư Ngư Đồng bèn nói: “Muội giết chết ta giùm đi. Được chết dưới tay muội, ta cũng cam lòng”. Lạc Băng nghe chàng vẫn giở giọng si mê, lại càng giận dữ. Nàng đưa phi đao lên trước ngực, vận kinh lực vào cổ tay muốn phóng ra.

Dư Ngư Đồng run giọng nói: “Muội không biết hay sao? Năm sáu năm nay ta đã khổ tâm lắm rồi. Lần đầu tiên gặp muội ở Tổng hương đường Thái Hồ, lòng dạ ta đã... đã không phải là của bản thân mình nữa”.

Lạc Băng giận dữ nói: “Lúc đó ta đã là người của Tứ ca rồi, chẳng lẽ người không biết?”

Dư Ngư Đồng nói: “Ta... ta biết. Nhưng ta không kiềm chế được mình nên cũng không dám gặp muội thường xuyên. Hễ trong hội có việc phải đi xa, ta đều xin tổng đà chủ phái ta đi. Người khác chỉ nghĩ rằng ta không sợ mệt mỏi gian nan, coi ta là hảo huynh đệ. Chẳng ai biết ta dùng cách đó để trốn tránh muội. Nhưng ta bôn ba khắp chốn, cũng chẳng có giờ nào ngày nào không nghĩ đến muội”. Nói đến đó, chàng xắn tay áo lên, để lộ cánh tay trái rồi bước lên hai bước mà tiếp: “Ta rất hận bản thân mình, thường tự mắng mình là đồ lòng dạ cầm thú. Mỗi khi hận mình đến cực điểm, ta lại dùng trủy thủ dâm vào đây một nhát. Muội xem đây”.

Dưới ánh sao lơ mờ, quả nhiên Lạc Băng nhìn thấy trên cánh tay chàng đầy sẹo, không nén nổi phải mềm lòng lại.

Dư Ngư Đồng lại nói: “Ta cũng thường hận ông trời không chịu thương mình, cho ta được gặp muội khi muội chưa thành gia thất. Tuổi tác muội với ta tương đối phù hợp, còn Tứ ca lại chênh lệch với muội rất nhiều”.

Lạc Băng thấy chàng si mê quá, đã hơi thương xót. Nhưng nghe đến hai câu cuối cùng, nàng lại nổi giận lên nói: “Tuổi tác chênh lệch thì đã sao? Tứ ca là bậc anh hùng hảo hán, đại nhân đại nghĩa, đâu có giống như người”...

Nàng nhìn lại được không chịu nổi nữa, chỉ hừ một tiếng rồi khập khiễng đi đến chỗ con ngựa, cố trèo lên yên. Dư Ngư Đồng chạy tới định đỡ, nhưng Lạc Băng quát đuổi đi, rồi tự mình lên ngựa.

Dư Ngư Đồng hỏi: “Bây giờ Tứ tẩu đi đâu?”

Lạc Băng nói: “Người cứ mặc kệ ta. Tứ ca đã bị bọn ưng thảo bắt đi rồi, ta cũng không muốn sống nữa. Mau trả đao cho ta”. Dư Ngư Đồng cúi đầu, đưa cặp Uyên Ương đao cho nàng.

Lạc Băng nhìn lại thấy chàng đứng đó không biết làm gì, trong lòng đột nhiên thấy bất nhẫn bèn nói: “Chỉ cần sau này người ra sức làm việc cho hội, không vô lễ với ta nữa, thì việc đêm nay ta sẽ không nói cho ai biết cả. Sau này ta sẽ để ý tìm cho người một hảo cô nương tài mạo song toàn”. Nói xong, nàng bỗng cười khúc khích rồi quát ngựa chạy đi.

Cái tính thích cười của nàng thật là bất trị, tiếp tục làm hại Dư Ngư Đồng. Chàng nhìn nụ cười dịu dàng khả ái đó mà tiêu hồn lạc phách, người lão đảo mấy cái rồi ngã lăn xuống đất. Nhìn theo bóng nàng mất hút trong đêm mà tim chàng đập loạn lên như nổi nước sôi bùng. Lúc thì chàng tự thương thân trách phận, hận lão tặc thiên thích đùa giỡn trêu người. Lúc thì chàng cho rằng số kiếp của mình xúi quẩy đến cực điểm. Lúc thì chàng lại tự hối hận, trách mình đường đường là hán tử mình cao sáu thước mà vô hạnh vô sỉ, không bằng cả con heo con chó. Đột nhiên chàng đập đầu bình bình vào một gốc cây, rồi ôm lấy cái cây đó mà la hét điên cuồng.

o O o

Lạc Băng cưỡi ngựa chạy hơn một dặm, bèn nhìn sao Bắc Đẩu phía chân trời để phân biệt phương hướng. Bây giờ đi hướng tây thì sẽ gặp huynh đệ ở Hồng Hoa Hội để hiệp lực cứu người, còn đi hướng đông thì có thể âm thầm theo dấu chồng mình đang bị bắt để thừa cơ giải cứu. Nàng biết rõ ràng mình đã bị thương, thế cô sức mỏng, cứu người chắc chắn không thể được. Nhưng nghĩ đến chồng đang lê lết từng bước đi về hướng đông, thì nàng làm sao có thể đi ngược về hướng tây, bèn cứ mặc kệ con ngựa muốn đi đâu thì đi. Khoảng bảy tám dặm, Lạc Băng tin rằng

mình đã cách Dư Ngư Đồng khá xa, mà y chắc không dám đến quấy rầy nữa, bèn xuống ngựa, buộc cương ngồi nghỉ trong một khu rừng.

Lúc nhỏ nàng ở với cha, lấy chồng thì ở với chồng. Cả thân phụ lẫn trượng phu đều võ công cao cường, đối với nàng cứng chiều hết mực. Nàng đi lại giang hồ, trước nay đều ở thế thượng phong, chưa bao giờ lép vế trước ai. Về sau gia nhập Hồng Hoa Hội, thì Hồng Hoa Hội người đông thế mạnh, nàng lại được huynh đệ quý mến. Hai mươi hai năm nay, Lạc Băng có thể gọi là giang hồ kiêu nữ, không gì là không đạt được, không gì là không thuận lợi.

Phen này là khổ sở nhất trong đời nàng. Chồng bị bắt, mình bị thương, lại bị Dư Ngư Đồng quấy rầy, nên cứ tức tối than thở, khóc một lúc rồi ngủ thiếp đi. Trong đêm sâu hoang vắng, nàng bỗng thấy người mình nóng như lửa đốt, mơ hồ kêu gọi: “Nước... Ta muốn uống nước”... Ở đó làm gì có ai lo lắng cho nàng?

Ngày hôm sau bệnh càng nặng hơn. Nàng muốn gắng gượng đứng dậy, nhưng mới ngồi lên đã thấy đầu đau như cắt, chỉ còn cách nằm lại xuống đất. Nhìn thấy mặt trời lên tới đỉnh đầu rồi lặn xuống hướng tây, đói khát mà không sao lên ngựa, Lạc Băng nghĩ bụng: “Thôi thì ta chết ở đây cũng không sao”. Nhưng nghĩ chuyện không được gặp chồng lần nữa, nàng đau lòng ngất xỉu ngay lập tức.

Không biết đã hôn mê bao lâu, Lạc Băng bỗng nghe tiếng nói: “Hay lắm! Đã tỉnh lại rồi!” Nàng từ từ mở mắt ra, nhìn thấy một thiếu nữ đứng trước mặt mình. Da mặt cô này hơi đen, mắt to miệng nhỏ, mặt mũi cũng thanh tú, khoảng mười tám mười chín tuổi. Thiếu nữ thấy Lạc Băng tỉnh dậy liền tỏ vẻ vui mừng, quay lại bảo a hoàn đứng cạnh: “Mau đem cháo tới đây cho vị phu nhân này ăn trước đã”.

Lạc Băng định thần một lúc, biết mình đang nằm trên giường, chăn đệm ấm áp, đồ đạc bài trí trong phòng rất đẹp đẽ, rõ ràng là nhà của người giàu có. Nàng nghĩ đến tình cảnh mình hôn mê mà được cứu, cảm kích bèn hỏi: “Xin hỏi quý tính đại danh của cô nương là chi?”

Thiếu nữ kia đáp: “Ta họ Chu! Phu nhân cứ nghỉ ngơi một lúc, lát nữa sẽ nói chuyện sau”. Rồi cô nhẹ nhàng lui ra. Lạc Băng ăn hết một chén cháo loãng, lại nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Lúc nàng tỉnh dậy lần nữa thì trong phòng đã thấp đèn, ngoài cửa phòng có tiếng nữ nhân nói: “Bọn đó đã ức hiếp người ta như thế, còn dám đến quấy rầy Thiết Đảm Trang, vậy mà lão gia nhìn được. Nhưng ta quyết dạy cho chúng một bài học”. Lạc Băng nghe thấy ba chữ Thiết Đảm Trang, trong lòng hơi kinh hãi, chẳng lẽ mình đang ở trong Thiết Đảm Trang hay sao.

Rồi có hai người vào phòng, chính là thiếu nữ ban nãy và một đứa a hoàn. Thiếu nữ đi đến bên giường vén màn ra nhìn, Lạc Băng nhắm mắt vờ ngủ say. Thiếu nữ quay người, với lấy thanh đao treo trên tường.

Lạc Băng đã thấy cặp Uyên Ương Đào của mình đặt trên bàn, bèn ngẫm chuẩn bị. Nếu thiếu nữ kia quay lại chém, nàng sẽ tung chăn phủ lên đầu cô ta, rồi

đoạt lấy cặp Uyên Ương Dao mở đường máu chạy đi.

Con a đầu kia bỗng mở lời khuyên: “Cô nương đừng gây họa nữa. Trong lòng lão gia đã khó chịu lắm rồi, cô đừng trêu cho lão gia nổi giận”. Lạc Băng nghe thấy, đoán chắc cô nương này là con gái của Chu Trọng Anh.

Thiếu nữ này chính là đại tiểu thư Chu Ý của Thiết Đảm Trang. Nàng tính tình hào phóng, khí phách y hệt cha mình, cũng thích nhúng tay vào chuyện của thiên hạ, thấy việc bất bình quyết không chịu làm ngơ. Vì dung mạo nàng khá đẹp, nên được giới võ lâm tây bắc tặng cho ngoại hiệu là Tiêu Lý Lục. Hôm trước nàng lỡ dẫm thương người khác, sợ cha trách mắng nên không dám về nhà, chịu cực khổ một đêm ngoài trang, định chờ cha bớt giận rồi mới trở về. Không ngờ dọc đường gặp Lạc Băng nằm hôn mê dưới đất, nàng bèn cứu về đây. Khi về trang, nghe nói em trai bị cha đánh chết, còn mẹ bỏ đi, dĩ nhiên nàng đau khổ vô cùng.

Chu Ý lấy đơn đao xuống rồi lớn tiếng nói: “Hừ! Ta cứ mặc kệ”! Nàng xách đao nhảy ra ngoài, đưa a hoàn cũng theo ra.

Lạc Băng ngủ được hai ngày, tinh thần hồi phục, cơn sốt đã dứt. Nàng chỉnh đốn y phục, mang giày, cầm lấy song đao rồi nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, nghĩ bụng: “Chúng đã bán đứt đại ca cho quan phủ, không hiểu còn cứu ta làm gì. Chắc là có âm mưu gì khác”.

Lúc này Lạc Băng còn ở trong hiểm địa, vết thương ở đùi cũng chưa lành hẳn, dĩ nhiên không dám sơ ý chút nào. Nàng đã đến đây một lần, vẫn còn nhớ đường đi lối lại, định lên ra vườn hoa rồi vượt cửa hậu ra ngoài. Đi được một quãng xa, nàng nghe phía trước có tiếng hai người đang nói chuyện. Đợi một lúc, hình như hai người này không định rời khỏi đó, nên nàng quay trở lại, lén lút đi qua hai căn phòng. Trong đêm tối, may mà nàng không gặp phải ai.

Lạc Băng đi vòng qua hành lang, thấy trong đại sảnh đèn đuốc vẫn sáng trưng, có người lớn tiếng nói chuyện. Nghe thanh âm hơi quen, nàng bèn ghé mắt vào khe cửa, thấy Chu Trọng Anh đang nói chuyện với hai người. Một người hình như nàng đã gặp nhưng nhất thời không nghĩ ra là ai, còn người kia chính là kẻ đã từng trêu ghẹo nàng, rồi dẫn công sai quan phủ đến bắt phu quân nàng, chính là Đồng Triệu Hòa.

Nhìn thấy kẻ thù, lại nghĩ đến chồng mình đang phải chịu đựng những gì, Lạc Băng không sao lo lắng đến chuyện sống chết của bản thân mình được nữa. Nàng đưa tay trái đẩy cửa đại sảnh ra, phóng thẳng tới Đồng Triệu Hòa một mũi phi đao.

o O o

Nhắc lại sau khi Chu Trọng Anh lỡ tay đánh chết đứa con trai duy nhất, vợ ông đau lòng bỏ chạy khỏi Thiết Đảm Trang. Chu phu nhân vốn là con gái của một quyền sư võ công bình thường, gia đình bên ngoại cũng chẳng còn ai, không biết

bà dựa dẫm nơi nào. Vợ đi, con chết, Chu Trọng Anh thương tâm cực điểm, u uất trong nhà suốt hai ngày.

Hoàng hôn hôm nay, trang đình vào báo có hai người cầu kiến, Chu Trọng Anh bèn lệnh cho Mạnh Kiện Hùng đón tiếp. Thì ra đó là tên đầu tội Đồng Triệu Hòa, đi cùng Vạn Khánh Lan, tổng giáo đầu dạy võ ở Trịnh vương phủ. Hôm trước tên này cũng tham gia vụ đến Thiết Đảm Trang bắt người.

Mạnh Kiện Hùng vừa sợ vừa nghi, rõ ràng đây không phải là chuyện tốt. Hai tên này nhất định đòi gặp Chu Trọng Anh. Mạnh Kiện Hùng nói: “Lão trang chủ không được khỏe, hai vị có việc gì cứ nói, tại hạ sẽ chuyển lời thì cũng vậy thôi”.

Đồng Triệu Hòa cười ha hả rồi nói: “Lần này bọn ta bỏ công đến đây là do hảo ý, Chu trang chủ muốn gặp hay không thì tùy. Thiết Đảm Trang sắp gặp họa diệt môn, còn ngồi đó làm bộ ta đây gì nữa”.

Sau khi Văn Thái Lai bị bắt, Mạnh Kiện Hùng vẫn lo lắng trong lòng, sợ Thiết Đảm Trang bị liên lụy. Nghe nói vậy, y chỉ còn cách vào trong bẩm báo. Chu Trọng Anh tung tung hai quả thiết đảm loảng xoảng trên tay, nộ khí đằng đằng, bước ra ngoài lớn tiếng: “Ai nói Thiết Đảm Trang sắp bị họa diệt môn thế? Lão phu phải thỉnh giáo một phen”!

Vạn Khánh Lan lấy trong bọc ra một tờ giấy, đặt lên bàn rồi nói: “Chu lão anh hùng cứ xem thử”! Hai tay hắn vẫn chặn lên tờ giấy đó, dường như sợ Chu Trọng Anh đoạt lấy. Chu Trọng Anh đưa mắt nhìn xuống, thì ra đó là một lá thư của Miên lý châm Lục Phi Thanh phái Võ Đang viết cho ông, nhờ ông chiếu cố cho mấy bằng hữu Hồng Hoa Hội đang cơn nguy cấp. Lá thư này Văn Thái Lai chưa có dịp đưa cho Chu Trọng Anh. Sau khi bắt chàng, chúng lục soát lấy được.

Lục Phi Thanh phạm thượng gây loạn, tội danh rất lớn, cũng là một yếu phạm bị truy nã lâu nay chưa bắt được. Thì ra họ Lục lại còn cả gan cấu kết với cả Thiết Đảm Trang. Bọn Thoại Đại Lâm thương lượng được một lúc, cảm thấy nếu báo lên quan trên thì cũng chưa chắc bắt được Lục Phi Thanh, còn bọn mình lại phải vác thêm một gánh nặng. Không bằng bây giờ cầm lá thư này đi gõ cửa Chu Trọng Anh kiếm ít tiền, chia chác nhau thì thực tế hơn. Thiết Đảm Trang đã dám giấu khâm phạm, bây giờ lại có bằng chứng là quan hệ với tội phạm, dĩ nhiên phải ngoan ngoãn lòi bạc ra cho được yên thân.

Trương Triệu Trọng cùng Lục Phi Thanh là sư huynh đệ, tuy đã tuyệt giao từ lâu, nhưng vẫn có nghĩa đồng môn. Y cũng biết họ Lục lợi hại nên không dám làm càn. Khi nghe bọn Thoại Đại Lâm bàn chuyện moi tiền Chu Trọng Anh, y cũng thấy là chuyện tổn hại nhân phẩm, không ra vẻ anh hùng hảo hán. Nhưng trong chốn quan trường không tiện cản trở người khác phát tài, nên y bèn mặc kệ chúng muốn làm gì thì làm, còn bản thân mình quyết không chia một đồng xu để khỏi hủy hoại danh tiếng Hỏa Thủ Phán Quan.

Thành Hoàng và Thoại Đại Lâm đều là người có công danh, không tiện công

nhiên ra mặt, nên cả bọn đề cử Vạn Khánh Lan và Đồng Triệu Hòa đến đây đòi tiền.

Chu Trọng Anh đọc thư xong, trong lòng cũng hơi kinh hãi, bèn hỏi: “Hai vị có gì chỉ giáo”?

Vạn Khánh Lan nói: “Chúng ta ngưỡng mộ Chu lão anh hùng đã lâu, ai cũng thần phục ông trượng nghĩa sơ tài lại thích kết giao bằng hữu. Nghe nói ông vì bằng hữu mà phải tổn chín mươi vạn lạng cũng quyết chẳng chau mày. Ông cũng biết rồi, nếu lá thư này đến tay quan phủ thì sẽ hậu hoạn vô cùng, Huynh đệ ta đọc xong thư, ai cũng muốn liêu mình kết giao với một bằng hữu như Chu lão anh hùng. Mọi người quyết định hủy lá thư này, không nhắc nửa chữ đến việc Thiết Đảm Trang che giấu khâm phạm Văn Thái Lai và kết giao với phản tặc Lục Phi Thanh, chịu lấy cái tội không bầm báo với quan trên”.

Chu Trọng Anh đáp: “Vậy thì ta phải đa tạ rồi”.

Vạn Khánh Lan nói thêm mấy câu hoa mỹ chẳng liên quan gì, cuối cùng thì buồn bã kết luận: “Chỉ vì huynh đệ ta lần này rời kinh công cán, dọc đường chi tiêu tốn kém nên ai cũng nợ đầy mình. Giả tử Chu lão anh hùng lấy tình nghĩa vô lâm mà ra tay giúp đỡ một chút, chúng ta sẽ vô cùng cảm kích”.

Chu Trọng Anh chau mày, hứ một tiếng.

Vạn Khánh Lan tiếp: “Món nợ này cũng không lớn lắm, mấy chục người cộng lại chỉ đến sáu bảy chục ngàn lạng bạc là cùng. Chu lão anh hùng gia tài trăm vạn, vàng bạc đầy nhà, ruộng tốt ngàn mẫu, lừa ngựa cả bầy, là bậc hào phú vùng Hà Tây. Con số nhỏ nhoi như thế, chắc ông không thèm đếm đo. Người xưa nói rất hay: Cửa đi thay người. Lại có câu: Tiểu tài không bỏ ra thì đại tài sẽ không đến”.

Chu Trọng Anh thấy bọn công sai đến Thiết Đảm Trang bắt người, hoàn toàn không nề mặt mình, vốn đã giận dữ rồi. Ông lại nghĩ đến chỗ anh em đồng đạo giang hồ gặp nạn đến đây nhờ vả, mình không bảo vệ được, trong lòng rất áy náy vì có lỗi với bằng hữu. Đứa con yêu quý của ông mất mạng, suy cho cùng thì cũng do bọn công sai này gây nên. Hai ngày nay ông cũng muốn tìm cách cứu được Văn Thái Lai để trị bọn công sai cho hả dạ, chỉ vì vợ đi con mất, thần tình rối loạn, nên nhất thời không quyết định được gì.

Bây giờ hai tên này dám đến quấy nhiễu, lại còn cả gan mở miệng tố tụng, thật là đổ dầu vào lửa. Chu Trọng Anh bèn lạnh nhạt nói: “Lão phu cũng có chút ít gia sản, nhưng cả đời chỉ dùng để giúp đỡ những bậc anh hùng hảo hán, có cốt cách nghĩa khí mà thôi”. Không những ông mở miệng là cự tuyệt ngay, lại còn chửi bọn này không đáng xu nào.

Đồng Triệu Hòa bật cười: “Chúng ta là tiểu nhân, chuyện đó không sai. Nhưng chắc Chu lão anh hùng hiểu rõ, tiểu nhân làm thì dở mà phá thì giỏi. Xây dựng một đại trang viện như thế này, thì đúng là chúng ta không đủ bản lĩnh. Nhưng muốn hủy hoại nó thì...”

Hắn nói chưa dứt câu đã có một người xông vào giận dữ quát: “Người hủy hoại Thiết Đảm Trang như thế nào, bản cô nương phải coi thử”. Đó chính là Chu Ý.

Chu Trọng Anh bèn nháy mắt với con gái một cái, đi ra ngoài đại sảnh. Chu Ý cũng theo ra. Chu Trọng Anh khế bảo: “Con đi dặn Kiện Hùng, Kiện Cương, tuyệt đối không để hai tên ứng trảo này ra khỏi trang”.

Chu Ý cả mừng đáp: “Hay quá! Con đứng ngoài, càng nghe càng tức”!

Chu Trọng Anh quay vào đại sảnh, Vạn Khánh Lan bèn nói: “Chu lão anh hùng đã không nổ măt, chúng ta xin cáo từ vậy”. Nói xong hắn xé vụn lá thư của Lục Phi Thanh. Chu Trọng Anh ngăn ra, chuyện này thật là ngoài dự liệu của ông.

Vạn Khánh Lan tiếp: “Đây chỉ là bản sao, phải xé đi lỡ người khác nhìn thấy không tiện. Còn bản chính đang ở trong tay Hỏa thủ phán quan Trương đại nhân”. Câu nói này tỏ ý cho Chu Trọng Anh biết, dù có giết hai người thì cũng không hủy được chứng cứ chắc như ngọn núi.

Chu Trọng Anh trừng mắt giận dữ nhìn hắn, nghĩ bụng: “Người muốn Chu mỗ bỏ tiền mua mạng, quá xem thường ta rồi”.

Đúng lúc này, Lạc Băng xô cửa phóng phi đao về phía Đồng Triệu Hòa.

Chu Trọng Anh không biết ai ra tay. Tuy ông rất hận Đồng Triệu Hòa, nhưng cũng không muốn hắn mất mạng như thế. Không kịp nghĩ nhiều, cứu người là gấp, ông lập tức ném một quả thiết đảm về hướng phi đao. Nghe keng một tiếng, cả phi đao lẫn thiết đảm cùng rơi xuống đất.

Lạc Băng thấy Chu Trọng Anh ra tay cứu kẻ thù, bèn lớn tiếng thóa mạ: “Hay lắm! Quả nhiên là cùng một bọn. Tên lão tặc này đã hại chồng của ta, thì giết luôn ta đi cho xong”. Nàng khập khiễng tiến vào đại sảnh, vung Uyên Ương song đao lên chém vào đầu Chu Trọng Anh.

Trong tay Chu Trọng Anh không có binh khí, ông vội xách một cái ghế lên, vừa chống đỡ vừa hô: “Nói chuyện rõ ràng trước đã, khoan hãy động thủ”! Lạc Băng đã quyết liều mạng, không thèm nghe gì nữa, cả song đao đều ra những chiêu thức tấn công.

Chu Trọng Anh cũng biết Hồng Hoa Hội ngộ nhận rằng mình bán đứt Văn Thái Lai. Ông chỉ muốn tìm cách giải thích, dứt khoát không dả thương người để gây nộ, nên cứ lùi mãi mà không đánh trả. Còn Lạc Băng thì một trường đao một đoản đao vun vút chém tới, đao nào cũng nhằm chỗ yếu hại mà tấn công.

Lạc Băng nhìn thấy địch thủ đã lùi đến chân tường, không thể lùi được nữa, thì đột nhiên nghe sau lưng có tiếng gió rít lên. Nàng biết có người đánh lén, vội cúi người tránh né. Nghe vù một tiếng, một thanh đơn đao bay sạt qua đầu. Trường đao bên tay trái của Lạc Băng bèn phong tỏa trung lộ của địch, bắt đối phương lùi một bước rồi nàng mới quay người lại, nhìn thấy Chu Ý hoành đao đứng đó.

Chu Ý đưa tay chỉ mặt Lạc Băng, giận dữ nói: “Quả là không biết tốt xấu! Ta đã có lòng tốt cứu người, sao người lại chém gia gia ta”?

Lạc Băng nói: “Thiết Đảm Trang giả nhân giả nghĩa hại chết chồng ta. Người tránh ra, ta không làm khó dễ người”. Rồi nàng quay lại chém Chu Trọng Anh thêm một đao. Chu Trọng Anh đưa ghế lên chống đỡ, Lạc Băng rút trường đao về không chém vào ghế, rồi lại ra ba chiêu liên hoàn thần tốc công tới.

Chu Trọng Anh né trái né phải, miệng luôn hô hoán: “Dừng tay! Dừng tay”!

Chu Ý giận dữ xông ra cản trước mặt Chu Trọng Anh, vung đao đấu với Lạc Băng.

Về kinh nghiệm hay võ nghệ thì Lạc Băng đều hơn hẳn Chu Ý, nhưng vết thương trên vai và trên đùi nàng chưa lành hẳn. Hơn nữa, nàng đang vừa tức giận vừa lo lắng, đó chính là chuyện đại kỵ của người học võ. Vì thế mà mới bảy tám chiêu, Lạc Băng đã ở thế hạ phong.

Chu Trọng Anh vẫn la gọi dừng tay, nhưng làm sao mà can ngăn được. Vạn Khánh Lan cùng Đồng Triệu Hòa đứng bên cứ chỉ chỉ trỏ trỏ, nhàn hạ đứng nhìn.

Chu Trọng Anh thấy con gái không nghe lời mình lại càng lo lắng, định xách ghế liễu mạng nhảy ra ngăn cản trận đấu giữa hai người. Đột nhiên ông nghe phía sau có tiếng gầm, rồi một bóng đen lao tới.

Người này thân hình lùn tịt, tay cầm lang nha bổng. Cây bổng ngắn này trên đầu lấp lánh rất nhiều răng nhọn, đập từ trên xuống đầu Chu Ý, thế dữ như cộp diên, khó mà đỡ nổi. Chu Ý hoảng sợ né qua rồi xoay đòn đao lại ra chiêu Thần Long Đầu Giáp chặt lên vai người đó.

Y vung bổng công nhiên đón lấy, nghe keng một tiếng rồi lửa bắn tung tóe. Tay của Chu Ý tê chồn, đòn đao suýt tuột khỏi tay. Nàng phải lùi lại hai bước, nhìn kỹ lại thấy người này lưng gù, xấu xí vô cùng. Người gù này không truy kích, lại chạy đến chỗ Lạc Băng.

Lạc Băng nhìn thấy người quen, vừa vui mừng vừa thương tâm. Nàng chỉ gọi được một tiếng: “Thập ca”! rồi nhin không nổi, hai dòng lệ đã lăn xuống má.

Chương Tấn hỏi: “Tứ ca đâu”?

Lạc Băng chỉ mặt Chu Trọng Anh, Vạn Khánh Lan và Đồng Triệu Hòa, la lên: “Tứ ca đã bị chúng hại rồi. Thập ca mau trả thù cho muội”.

Chương Tấn vừa nghe thấy Văn Thái Lai bị người ta hại, chưa biết hại như thế nào đã vội kêu lên: “Tứ ca! Tứ ca! Đệ trả thù cho ca ca đây”! Tay y liền vung lang nha bổng đập tới hạ bàn của Chu Trọng Anh.

Chu Trọng Anh tung người nhảy lên bàn, hét lên: “Khoan hãy động thủ”! Chương Tấn đang lúc bị phần, không nói năng gì cứ múa bổng đánh vào chân ông. Hai vai của Chu Trọng Anh nhún một cái, ông nhảy lên cao mấy thước, rồi đảo người đứng xuống đất. Cây bổng của Chương Tấn đánh vào cái bàn bằng gỗ cẩm,

mấy cái răng nhọn ghim lút xuống bàn, nhất thời không nhở lên kịp để đánh tiếp.

Lúc này, Mạnh Kiện Hùng và An Kiện Cương đã biết chuyện, chạy vội vào đại sảnh. An Kiện Cương đem cây kim bối đại đao của Chu Trọng Anh tới, đưa cho sư phụ.

Chu Ý thấy Lạc Băng cùng gã gù kia đến trang quấy rối một cách vô lý, lại ra những chiêu hung ác tấn công gia gia mình, dĩ nhiên không thể đứng yên. Nàng la lớn: “Mạnh đại ca, An đại ca! Chúng ta cùng tiến lên đi! Không biết ở đâu chui ra những quân tàn bạo thế này, cả gan đến Thiết Đảm Trang quấy rối”.

Hai người Mạnh, An không biết lai lịch của Chương Tấn, cũng không biết lý do Chương Tấn đến đây, nhưng vừa vào đại sảnh đã thấy y vùng bổng tấn công sư phụ, liền cho y là kẻ địch, không nghi ngờ gì nữa. Thế là ba người ba đao cùng tấn công Chương Tấn.

Chương Tấn múa bổng chống đỡ, lớn tiếng hô: “Thất ca! Ca ca mau mau bảo vệ Tứ tẩu. Ca ca mà không vào đây cho lệ thì đệ lôi tổ tông ca ca ra mà chửi đấy”!

Thì ra Chương Tấn cùng Võ gia cát Từ Thiên Hoảng vừa biết vợ chồng Văn Thái Lai lâm nạn đã nhanh chóng đến đây cứu giúp. Hai người đi suốt ngày đêm, tới Thiết Đảm Trang thì trời đã tối. Từ Thiên Hoảng định chuẩn bị danh thiếp, dùng lễ văn bái kiến Chu Trọng Anh trước, nhưng Chương Tấn chưa nói gì đã tung người nhảy vào trang. Từ Thiên Hoảng sợ y gây họa, chỉ còn cách chạy vội theo. Chàng đến trễ một bước, Chương Tấn đã giao thủ với cả bốn người Chu Trọng Anh, Chu Ý, Mạnh Kiện Hùng và An Kiện Cương.

Từ Thiên Hoảng nghe tiếng hô của Chương Tấn liền vội vàng chạy vào trong sảnh, đến cạnh Lạc Băng. Lúc này Lạc Băng cũng đã bình tĩnh trở lại, đôi song đao trong tay lại chém tới Chu Trọng Anh. Nàng thấy Từ Thiên Hoảng đột nhiên xuất hiện liền mừng thầm trong lòng, biết vị quân sư túc trí đa mưu này đến đây thì chắc chắn phe ta không bị thiệt thòi nữa.

Lạc Băng chỉ mặt Đồng Triệu Hòa và Vạn Khánh Lan, la lớn: “Chúng đã hại Tứ ca của ta rồi”! Từ Thiên Hoảng vốn cẩn thận trì trọng, nhưng nghe thấy Tứ ca thân ái bị hại cũng phải mất bình tĩnh, tay hữu cương đao tay tả thiết quả, tung người nhảy tới trước mặt Đồng Triệu Hòa.

Họ Đồng và họ Vạn đang khoái chí đứng xem Hồng Hoa Hội và Thiết Đảm Trang cấu xé lẫn nhau. Hồng Hoa Hội ít người chắc chắn sẽ thua, khi đó chúng thừa cơ bắt thêm mấy người về nộp, thật là công lao to lớn. Cặp mắt háo sắc của Đồng Triệu Hòa đang thèm thuồng nhìn Lạc Băng, đột nhiên thấy Từ Thiên Hoảng tung người nhảy đến, hấn vội vàng đưa đao ra cản lại.

Vạn Khánh Lan nghĩ bụng: “Danh tiếng Trấn Viễn tiêu cục không phải nhỏ, để ta xem thử bọn tiêu đầu các người bản lãnh ra sao”.

Từ Thiên Hoảng thân hình nhỏ bé, trông rất xứng cặp với Đồng Triệu Hòa.

Nhưng võ nghệ chàng cao hơn nhiều, chỉ mấy chiêu là đã ép đối phương lùi liên tục. Tay tả vung thiết quả móc ra ngoài, tay hữu ra chiêu Bàn Thốn Thích Trác công tới. Đồng Triệu Hòa vội tránh sang bên trái, lưu ý được phía trên thì phía dưới lại sơ hở. Hắn liền bị một chiêu Tảo Đường Thoái của Từ Thiên Hoảng quét trúng gót chân, ngã lăn quay ra đất.

Từ Thiên Hoảng bèn vung thiết quả từ trên đập xuống, nhưng chưa đánh tới nơi đã phát giác sau lưng mình có một luồng kinh phong ào tới. Chàng không kịp quay lại, chân trái chồm lên ngực Đồng Triệu Hòa, ngã người ra né tránh cặp thiết xuyên của Vạn Khánh Lan. Đồng Triệu Hòa kêu ôi ối, nhất thời không sao đứng dậy được.

Vạn Khánh Lan đã khổ công tập luyện đôi thiết xuyên hơn hai mươi năm trời, dựa vào bản lãnh chân thật của mình mà liên tiếp đánh bại rất nhiều cao thủ ở Bắc Kinh, giành được chức Tổng giáo đầu trong Trịnh vương phủ. Trịnh Thân Vương muốn nâng đỡ hắn, bèn cho hắn đi theo Trương Triệu Trọng kiếm chút ít công lao, rồi đề cử làm quan. Lúc này hắn ác đấu với Từ Thiên Hoảng, một người sức lực mạnh mẽ, một người chiêu thức tinh vi, mười mấy chiêu vẫn chưa phân thắng bại.

Vạn Khánh Lan lo lắng, thầm nghĩ: “Tên này nhỏ con như vậy mà ta không thắng nổi, chắc Đồng Triệu Hòa sẽ chê cười”. Y bèn vung cao thiết xuyên đánh mạnh về phía Từ Thiên Hoảng. Từ Thiên Hoảng dùng thiết quả cản trở, còn cương đao bên tay phải chém thẳng tới mặt địch thủ. Vạn Khánh Lan vội thu thiết xuyên lại, ra chiêu Khổng Tước Khai Bình hoành ngang trước mặt chống đỡ, còn thiết xuyên bên tay phải dùng chiêu Bá Vương Ngự Giáp chém từ trên xuống. Từ Thiên Hoảng lập tức nghiêng mình né tránh, cây thiết xuyên vụt sạt qua bên trái, cách chưa đầy một tấc, thật là nguy hiểm.

Từ Thiên Hoảng thấy đối phương bản lãnh cao cường, bèn cẩn thận hơn. Chàng thân hình bé nhỏ nên tập trung tấn công vào hạ bàn, đơn đao thiết quả nhập lại đánh vào chân địch thủ. Vạn Khánh Lan không biết đây chỉ là hư chiêu, bèn đưa đôi xuyên một chặn giữa đùi, một vung ra ngoài phản kích. Không ngờ cương đao của Từ Thiên Hoảng thì chém tiếp, nhưng thiết quả lại biến chiêu giữa chừng, từ dưới đánh ngược lên, điểm vào giữa mặt.

Vạn Khánh Lan không sao đỡ kịp, lập tức nhào ngã ra sau. Hắn thi triển thân pháp Thiết Bản Kiều né được quả này, nhưng đã sợ đến toát mồ hôi lạnh đầy người. Đánh thêm mấy chiêu nữa, hắn cảm thấy mình không sao địch nổi, bất giác kinh hãi trong lòng.

Bên kia thì Chương Tấn lấy một địch ba, càng đánh càng hung mãnh. Mạnh Kiện Hùng hô lớn: “Kiện Cương! Mau mau ra giữ cổng trang, đừng để người khác vào thêm nữa”.

Cây lang nha bổng của Chương Tấn rất cương mãnh, múa lên gió lộng vù vù, An Kiện Cương không sao thoát khỏi vòng chiến được. Chu Ý bèn la lớn: “An nhị

ca ra nhanh lên, tên gù này để muội đối phó”.

Chương Tấn nghe thấy Chu Ý nói tới chữ “Gù”, phạm vào đại kỵ, nên lửa giận càng hừng hực, vừa gào thét điên cuồng vừa tấn công mãnh liệt. Chu Ý và Mạnh Kiện Hùng hợp sức vất vả chống đỡ, An Kiện Cường tranh thủ nhanh chân chạy ra ngoài sảnh.

Chu Trọng Anh hô to: “Mọi người mau dừng tay, nghe lão phu nói một câu đã”.

Mạnh Kiện Hùng cùng Chu Ý lập tức lui lại mấy bước. Từ Thiên Hoảng cũng lùi lại một bước, kêu lên: “Thập đệ dừng tay, nghe ông ta nói trước đã”. Chương Tấn cứ mặc kệ, nhào lên đánh tiếp. Từ Thiên Hoảng định tiến tới cản trở, không ngờ Vạn Khánh Lan đột nhiên đánh lén sau lưng.

Từ Thiên Hoảng không kịp phòng bị, vội co người lại nhưng cũng trúng đòn vào vai. Chàng vừa đau vừa giận, loạn choạng kêu lên: “Hay lắm! Thiết Đảm Trang thật là quỷ kế đa đoan”. Chàng không biết Vạn Khánh Lan không phải là người của Thiết Đảm Trang.

Họ Từ vốn là người trầm tĩnh, nhưng bất ngờ bị ám toán nên không khỏi giận dữ. Vai trái bị thương, thiết quả không dùng được, chàng chỉ cầm cương đao tái đấu với Vạn Khánh Lan, thi triển đao pháp Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao tấn công liên tục. Nhưng thiếu đi cây thiết quả nên đơn đao không sao phát huy hết sức, không chiếm thế thượng phong được nữa.

Đồng Triệu Hòa đứng xa xa chỉ trỏ Lạc Băng, miệng không ngừng phát ngôn bừa bãi, dùng lời bậy bạ mà trêu chọc mỹ nhân. Lạc Băng chỉ còn một mũi phi đao nên không thể khinh suất phóng ra, chỉ xách đao đuổi theo. Đồng Triệu Hòa ý vào đôi chân nhanh nhạy, chạy vòng vèo trong đại sảnh giữa mớ bàn ghế đồ lung tung mà tránh né. Hắn lại nói: “Đừng hung dữ như thế! Chồng của muội đã chết từ lâu rồi, bây giờ ngoan ngoãn tái giá với Đồng đại gia cho xong”.

Lạc Băng vốn đã hoảng loạn, nghe thấy câu này lại tưởng Văn Thái Lai đã chết thật, trước mắt bỗng tối sầm rồi ngã xuống ngất đi. Đồng Triệu Hòa thấy nàng té nhào liền chạy tới. Chu Trọng Anh thấy thế, cơn giận nổi lên, cũng vung thanh Kim bối đại đao nhảy về phía Lạc Băng. Ông muốn cản trở Đồng Triệu Hòa vô lễ với nàng, nào ngờ lại gây chuyện hiểu lầm lần nữa.

Trước cửa có tiếng quát lớn: “Lão tặc dám thừa cơ ám toán Tứ tẩu của ta! Ta phải thí mạng với ngươi”! Một người nắm đôi song câu phân ra trên dưới, một chìa vào yết hầu, một chìa vào giữa ngực, xông thẳng vào Chu Trọng Anh, thế gấp như gió bão.

Chu Trọng Anh thấy người này diện mạo tuấn tú, thân thủ nhanh nhạy, trong lòng bỗng phát sinh hảo cảm, bèn cử đao lên cản nhẹ, lùi lại một bước rồi hỏi: “Tôn giá là ai? Xin cho biết danh tánh”.

Người kia không đáp, cúi nhìn Lạc Băng, thấy mặt nàng trắng như tờ giấy, hơi

thở yếu ớt. Y liền cúi nòng dậy để ngồi dựa trên ghế, tiện tay nhặt đôi Uyên Ương Dao dưới đất lên, đặt bên cạnh nòng.

Chu Trọng Anh thấy đối phương càng lúc càng đông, đánh nhau càng lúc càng ác liệt, không sao biện minh được nên cứ bồn chồn trong dạ. Đột nhiên ông nghe bên ngoài có tiếng quát như sấm nổ, rồi lại nghe thấy tiếng vũ khí chạm nhau loảng xoảng. Chỉ chốc lát là An Kiện Cương thua trận chạy vào trong, một người đuổi theo sát gót. Người này vừa cao vừa mập, tay cầm cây cương tiên rất nặng, ít ra cũng hơn ba mươi cân. An Kiện Cương không dám dùng đơn đao để công nhiên đón đỡ cây cương tiên này.

Chương Tấn la lên: “Bát ca! Cửu ca! Hôm nay chúng ta chưa giết sạch người của Thiết Đảm Trang thì quyết không chịu dừng tay”.

Người mập mạp kia là Dương Thành Hiệp, ngồi ghế thứ tám trong Hồng Hoa Hội, ngoại hiệu Thiết Thập. Người mặt mũi tuấn tú cầm song câu ngồi ghế thứ chín, chính là Cửu mạng cầm báo tử Vệ Xuân Hoa. Lần nào ác chiến trong giang hồ hoặc với binh lính triều đình, Vệ Xuân Hoa cũng liều mạng bất kể sống chết. Số lần y gặp nguy hiểm thì không sao đếm xuể, nhưng chưa trọng thương lần nào, nên mới được người ta ví là con báo có chín mạng sống.

Hai người này là nhóm viện trợ thứ hai của Hồng Hoa Hội. Họ đến Thiết Đảm Trang đã gần nửa đêm, thấy cửa trang chong đuốc sáng trưng, trang đình cầm sẵn vũ khí như sắp gặp đại địch. Vệ Xuân Hoa tiến lên hô lớn: “Họ Dương và họ Vệ của Hồng Hoa Hội đến đây xin bái kiến Chu lão anh hùng của Thiết Đảm Trang, phiền huynh đệ vào trong thông báo”.

Bên trong đang đánh nhau náo nhiệt, An Kiện Cương nghe thấy ba chữ Hồng Hoa Hội dĩ nhiên không dám để họ vào trang. Y bèn hét lớn: “Bắn tên”! Hai mươi mấy trang đình đồng loạt giương cung, tên bay veo veo. Vệ Xuân Hoa và Dương Thành Hiệp giận dữ huy động binh khí gạt tên.

Cho dù trước mắt là núi đao hay mưa tên cũng thế, Vệ Xuân Hoa xông thẳng vào như một cơn gió. Bọn trang đình thấy người này hung hãn vô song, tay chân đều bủn rủn hết. Chúng chưa kịp đóng chặt cửa trang, họ Vệ đã xông được vào trong.

Dương Thành Hiệp đi theo sau, bị An Kiện Cương múa đao cản trở. Họ Dương thân hình khôi vĩ, khí thế oai phong lẫm liệt, cương tiên vừa đánh ra đã nghe tiếng gió vù vù. An Kiện Cương không dám gạt đỡ, phải vừa lo tránh né vừa tìm khoảng trống vung đao phản kích. Dương Thành Hiệp sử chiêu Hoành Tảo Thiên Quân, dùng sức quạt cương tiên ra. Nghe keng một tiếng, đao và tiên chạm nhau, cổ tay của An Kiện Cương chấn động, đơn đao tuột khỏi tay văng đi mất.

Dương Thành Hiệp không muốn hại mạng người, đợi y lùi lại mới vung roi đập vỡ cánh cửa thứ hai rồi xông vào. Y không thuộc đường lối trong trang, trong đêm tối phải đứng yên nghe ngóng để tìm đường. An Kiện Cương đã tìm được một

con dao khác, lại nhảy tới cản trở, lần này còn cẩn thận hơn. Nhưng được mấy chiêu, đơn đao của y lại bị cương tiên của Dương Thành Hiệp đập trúng, cong vòng lại.

An Kiện Cương múa thanh loan đao này hộ thân lùi vào trong đại sảnh. Dương Thành Hiệp vung roi đập xuống đầu, An Kiện Cương vội vàng giật lùi lại, tiện tay đẩy một cái bàn ra cản. Nghe âm một tiếng, một góc bàn bị đánh sập xuống đất, gỗ vụn bay tứ tán.

Chu Trọng Anh vừa kinh hãi vừa thán phục, chẳng trách Hồng Hoa Hội thanh thế rất lớn. Nhân vật trong hội này, quả nhiên người nào cũng võ nghệ kinh người. Ông thấy An Kiện Cương mồ hôi đầy đầu, chỉ vài chiêu nữa là không khỏi mất mạng dưới ngọn roi, bèn đề khí hô to: “Các vị anh hùng Hồng Hoa Hội, hãy nghe lão phu nói một câu”.

Lúc này Vệ Xuân Hoa đã thay thế cho Từ Thiên Hoảng, ác chiến với Vạn Khánh Lan. Chàng và Dương Thành Hiệp nghe Chu Trọng Anh kêu gọi, tay liền chậm lại. Từ Thiên Hoảng kêu lớn: “Cẩn thận, đừng để bị lừa”!

Tiếng kêu chưa dứt, quả nhiên Vạn Khánh Lan đã vung thiết xuyên đánh tới Vệ Xuân Hoa. Hấn sợ nhất là Thiết Đảm Trang và Hồng Hoa Hội liên kết với nhau, nên quyết không để họ có cơ hội nói chuyện. Vệ Xuân Hoa nghe tiếng kêu của Từ Thiên Hoảng đã có phần phòng bị. Chàng thấy địch thủ bỏ ổi đánh lén, bèn nổi giận vung song câu đánh như gió táp mưa sa. Vạn Khánh Lan thấy địch thủ này hung hãn liều mạng, bèn hoảng sợ nhảy lùi lại, thu cặp thiết xuyên về chống đỡ.

Từ Thiên Hoảng lạnh lùng cất tiếng: “Giang hồ đồn đại Chu Thiết Đảm là hảo bằng hữu, đại danh đại nghĩa, thì ra chỉ có hư danh. Con người âm hiểm độc ác, chuyên dùng quỷ kế để ám toán, sao gọi là anh hùng hảo hán được”?

Chu Trọng Anh biết đối phương hiểu lầm, nhưng cũng không sao nén được cơn giận, bèn quát lớn: “Hồng Hoa Hội các người bức hiếp người ta quá đáng”! Ông bèn vung thanh kim bối đại đao lên, hô gọi: “Kiện Cương lùi lại, để ta tử đấu với mấy vị anh hùng hào kiệt nổi danh này”.

An Kiện Cương lùi ra vài bước. Chu Trọng Anh bước tới nói: “Xin hỏi tôn tính đại danh các vị”.

Dương Thành Hiệp thấy râu tóc của ông bạc phơ bay phất phới, không dám khinh mạn, bèn chấp tay nói: “Tại hạ là Thiết tháp Dương Thành Hiệp”.

Lúc này, Lạc Băng đã tỉnh lại, bèn kêu lớn: “Bát ca! Ca ca khách khí làm gì nữa, lão thất phu này đã hại Tứ ca rồi”.

Câu này vừa nói ra, bốn người họ Từ họ Dương họ Vệ họ Chương lập tức vừa kinh hãi vừa bi phẫn. Vệ Xuân Hoa không lý gì tới Vạn Khánh Lan nữa, nhảy xổ tới trước mặt Chu Trọng Anh, vung song câu như gió đánh thẳng vào ông. Chu Trọng Anh hoành đại đao xuống tấn, vận nội lực gạt bật song câu ra ngoài. Ngực

Vệ Xuân Hoa nhói lên một cái, biết ngay võ công đối phương lợi hại. Nhưng y là người nổi tiếng không biết sợ chết, nên không lùi bước mà cứ tiếp tục tấn công.

Bên kia Chương Tấn một mình đấu với Mạnh Kiện Hùng và Chu Ý, đã đánh đến mức không nói chuyện gì được nữa. An Kiện Cường thở hồng hộc, đưa tay áo lên lau mồ hôi trên trán, rồi lại vung đao nhảy vào trợ chiến. Dương Thành Hiệp thì múa cương tiên tấn công Vạn Khánh Lan.

Từ Thiên Hoảng xem tình hình ác chiến trong đại sảnh, thấy Chương Tấn tuy phải lấy một địch ba nhưng không chịu ở thế hạ phong, còn Vệ Xuân Hoa mới là khó chống đỡ. Chu Trọng Anh đã mấy lần hạ thủ lưu tình, nhưng đối phương vẫn quyết không chịu lùi bước, quả là đang tuổi tráng niên không biết tốt xấu là gì. Thêm mấy chiêu nữa, móc câu bên tay trái của Vệ Xuân Hoa bị gạt văng ra ngoài.

Từ Thiên Hoảng thấy Chu Trọng Anh đao pháp kỳ lạ, công lực thâm hậu, rõ ràng Vệ Xuân Hoa không phải là địch thủ, liền cầm đơn đao xông vào trợ chiến. Họ Từ, họ Vệ lấy hai địch một nhưng vẫn không sao thắng nổi. Chu Trọng Anh tuổi đã già, mà vẫn huy động cây kim bối đại đao phát ra ánh sáng trắng vàng đan xen chói mắt. Chiêu số càng lúc càng tinh vi, kinh lực càng lúc càng mạnh mẽ, quả là dũng mãnh phi thường.

Từ Thiên Hoảng thấy không thắng nổi, bèn lớn tiếng hô: “Ngũ ca, Lục ca! Các huynh đến đây, chúng ta phóng hỏa đốt Thiết Đảm Trang này quách”. Chàng chỉ hư trương thanh thế mà thôi. Thật ra đương gia thứ năm và thứ sáu trong Hồng Hoa Hội là anh em Thường Hách Chí và Thường Bá Chí không đến đây, họ đang phụng mệnh Tổng đà chủ đi Tam Đạo Câu để theo dõi hành tung của bọn công sai.

Nghe họ Từ kêu gọi như thế, quả nhiên mọi người trong Thiết Đảm Trang đều giật mình kinh hãi. Chu Trọng Anh bị phân tâm, suýt trúng phải một câu của Vệ Xuân Hoa. Ông chau mày lại, vung đại đao ra ba chiêu liên hoàn Tam Dương Khai Thái, ép Từ và Vệ lùi luôn mấy bước, rồi tung người phóng đến cửa đại sảnh, định ra ngoài cản trở kẻ địch phóng hỏa.

Nào ngờ Vệ Xuân Hoa đuổi sát như bóng theo hình, người chưa đến mà câu đã đến trước, móc thẳng vào lưng ông. Chu Trọng Anh hoành đao ngược lại, hất song câu ra nghe keng một tiếng. Chân phải của ông lại quét sát dưới đất, đồng thời tay trái phóng ra một chưởng. Vệ Xuân Hoa vội vã tung người nhảy lên né tránh. Chu Trọng Anh bèn chụm năm ngón tay lại như móng chim điêu, vẩy ngược lại đánh trúng vào vai đối thủ.

Chu Trọng Anh liên tiếp đá quét, phóng chưởng, vẩy tay như thế, chính là tuyệt kỹ Nhị Lang Đả Sơn trong Thiếu Lâm quyền. Vệ Xuân Hoa đang chuyên tâm đối phó với đại đao của ông, nào ngờ ông đột nhiên thi triển Thiếu Lâm quyền nên nhảy loạn cả lên. Chàng tránh được hai thức, tới thức cuối cùng thì không sao tránh nổi, vai phải trúng ngay một đòn. Rất may Chu Trọng Anh hạ thủ lưu tình chỉ sử dụng bốn phần công lực, nếu không thì y phải trọng thương.

Vệ Xuân Hoa đánh thua lại càng hung hãn. Y bị Chu Trọng Anh đánh lùi ba bước, đứng chưa vững chân đã phóng tới bốn bước, vung song câu sử chiêu Thái Phượng Thuyền Sào, cuộn tới vô cùng dũng mãnh.

Chu Trọng Anh giận dữ kêu lên: “Anh bạn trẻ kia! Ta với người không có thù giết cha giết mẹ, cũng không có hận cướp vợ đoạt con, làm gì phải liều mạng đến thế? Ta đã hạ thủ lưu tình, người cũng nên biết tốt xấu một chút”.

Vệ Xuân Hoa đáp: “Người giết Văn tứ ca của ta, thù sâu như biển. Ta đánh không thắng người, nhưng ta lại là Cửu Mạng Cẩm Báo Tử đánh không chết được, người có biết không”? Miệng y đối đáp, song câu trong tay y vẫn không chậm lại chút nào.

Chu Trọng Anh thấy y hung hãn dũng mãnh như thế, trong lòng tức giận nhưng không khỏi có phần kính nể, bèn nói: “Lão phu đã sống sáu mươi mấy tuổi rồi, chưa gặp tên nào liều mạng như người”.

Vệ Xuân Hoa đáp luôn: “Thế thì hôm nay ông đã gặp rồi”. Soạt một tiếng, câu lại đâm tới, Từ Thiên Hoảng cũng vung đơn đao chém tạt ngang. Chu Trọng Anh nhảy vọt lên tránh né, đại đao lại nhanh chóng chém ra. Vệ Xuân Hoa đang luống cuống đỡ đao thì Chu Trọng Anh bỗng khom lưng xuống, thúc khuỷu tay ra trúng ngay vào sườn của y. Đây đúng là chiêu Lạc Hà Khốn trong Thiếu Lâm quyền, nếu dùng hết sức thì ít ra Vệ Xuân Hoa cũng phải gãy mấy cái xương sườn. Vệ Xuân Hoa bị thúc trúng, biết đối phương chưa dùng hết sức, nhưng cũng đau đến tận xương tủy, hự một tiếng rồi gập lưng xuống.

Từ Thiên Hoảng vội bảo: “Cửu đệ, mau lùi ra”. Vệ Xuân Hoa không đáp, lão đảo mấy cái, giương mắt nhìn chòng chọc vào Chu Trọng Anh, rồi lại cầm song câu tiến lên.

Chu Trọng Anh cất tiếng mắng: “Tên này thật là hết thuốc chữa rồi”!

Từ Thiên Hoảng lại hô hoán: “Thập nhị đệ mau mau phóng hỏa, nhớ giữ chắc cửa sau, đừng để tên nào chạy thoát khỏi trang”.

Chu Ý bị tiếng hô đó làm loạn cả tâm trí, biết lúc này không sao thắng nổi Chương Tấn, bèn nghĩ bụng: “Ta phải giết bớt một tên rồi tính tiếp”. Nàng bèn vung đao lên, chạy về phía Lạc Băng.

Từ lúc Lạc Băng nghe Đồng Triệu Hòa nói chồng mình đã chết, nàng cứ mơ mơ hồ hồ ngồi yên trên ghế. Mọi người trong đại sảnh đánh nhau loạn xạ, nàng chỉ thấy mờ mờ một khối người chạy qua chạy lại, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, mọi việc trước mắt không hiểu tí gì. Chu Ý tung người, nhảy đến trước mặt, vung đao chém xuống, Lạc Băng cứ ngơ ngẩn mỉm cười, dáng vẻ muốn khóc nhưng không khóc nổi.

Chu Ý thấy vẻ mặt nàng dịu dàng đau khổ thật đáng thương, lưỡi đao không sao chém xuống được. Cô định thần lại, nhặt lấy Uyên Ương song đao trên ghế,

nhét vào tay Lạc Băng rồi bảo: “Đánh đi”!

Lạc Băng tiện tay nhận lấy đao. Chu Ý khẽ chém từ trên xuống, xem thử nàng có đỡ hay không. Lạc Băng vẫn mỉm cười, tiện tay đưa đoản đao bên tay phải chống đỡ, trường đao bên tay trái phản kích. Chu Ý thở ra một hơi, dịu dàng nói: “Vây mới đúng chứ! Đứng lên mà đánh”.

Lạc Băng cũng nghe lời đứng dậy, nhưng vết thương trên đùi còn rất đau, nên nàng lảo đảo một cái lại ngồi xuống ghế. Thế là một người ngồi một người đứng, một bên song đao một bên đơn đao nhẹ nhàng chiết giải mấy chiêu.

Chu Ý bỗng lên tiếng: “Ta không giỡn với cô nữa”. Cô thấy đối thủ cứ ngẩn ngơ không tỉnh, giết chết thì không nỡ, mà tỉ đấu thì vô vị. Bây giờ cô nghe Từ Thiên Hoàng hô hào phóng hỏa, trong lòng hoang mang liền bỏ mặc Lạc Băng ở đó mà chạy ra ngoài đại sảnh.

Vừa đến cửa sảnh, nàng đột nhiên nghe một giọng âm u cất lên: “Muốn chạy trốn ư”? Chu Ý kinh hãi tung người nhảy ngược ra sau, rồi lùi thêm hai bước. Dưới ánh nến, nàng nhìn rõ hai người đứng chặn trước cửa. Người vừa lên tiếng khuôn mặt lạnh như băng, nhưng ánh mắt rất sáng, có thể thu nhiếp cả hồn phách người ta.

Chu Ý muốn nhìn sang người đứng cạnh y, nhưng thật là kỳ lạ, dường như nàng đã bị ánh mắt sáng lạnh của y thôi miên, không nhìn đi đâu được nữa, khẽ rên lên: “Ta gặp ma rồi”!

Người kia lạnh lùng cất tiếng: “Không sai! Ta là Quỷ Kiến Sâu đây”! Thanh âm của y hoàn toàn không có chút nào hơi ấm của con người.

Chu Ý trước giờ không biết sợ trời sợ đất là gì, nhưng nghe giọng nói rợn người đó cũng không khỏi rùng mình, bèn hét lên để tự trấn an: “Chẳng lẽ bản cô nương lại sợ ma”? Tuy trong lòng sợ hãi lắm rồi, nhưng nàng vẫn vung đao lên chém xuống đầu y.

Người đó cũng cầm đơn đao, bèn ra chiêu Tả Quái Kim Linh nhẹ nhàng gạt ra, hai mắt vẫn nhìn thẳng vào nàng. Chu Ý cảm thấy chiêu thức của y nhẹ nhàng linh hoạt, kinh lực chưa phát ra đã thấy sung túc, rõ ràng công phu nội gia cực kỳ thâm hậu. Nàng kinh hãi vô cùng, nhưng lại nghĩ: “Dù sao thì mẹ ta đã bỏ đi, em trai ta đã bỏ mạng, ta cùng gia gia có bị giết cũng không sao nữa”. Chu Ý bèn đề cao dũng khí, vung đao loạn xạ, bất kể phương hướng cứ việc chém tới.

Người này chính là nhân vật chấp chưởng Hình đường của Hồng Hoa Hội, Thập nhị lang Quỷ kiến sâu Thạch Song Anh. Y vốn là đệ tử của Vô Cực quyền môn, nhưng sau khi gia nhập Hồng Hoa Hội thì thường xuyên được thỉnh giáo võ công của Tam đương gia Triệu Bán Sơn. Triệu Bán Sơn đã đem Huyền Huyền đao pháp của Thái Cực Môn dạy cho y, nên hai người này danh nghĩa là huynh đệ mà thực chất là sư đồ.

Thạch Song Anh dùng tịnh chế động, dùng nhu thắng cương, chỉ mấy chiêu đã

phong tỏa được đao pháp của Chu Ý. Bên kia thì hai người Mạnh Kiện Hùng, An Kiện Cương đã sắp thua dưới tay Chương Tấn. Cây thiết xuyên bên trái của Vạn Khánh Lan đã bị Dương Thành Hiệp dùng cương tiên đánh gãy, hắn không dám đánh nữa, chỉ chạy vòng vòng quanh bàn ghế để né tránh, may mà họ Dương to con mập mạp nên đuổi hắn không kịp. Đồng Triệu Hòa thì không biết đã chui vào đâu mà trốn.

Chỉ có Chu Trọng Anh đánh với Từ Thiên Hoảng và Vệ Xuân Hoa là ở thế thượng phong. Ông biết hỗn chiến kéo dài như thế này không phải là thượng sách, muốn đánh ngã hai người này trước rồi sẽ nói chuyện rõ ràng, bèn vung đao đánh gấp, ép hai đối thủ lùi lại liên tục. Đã sắp đắc thủ, đột nhiên ông thấy một người nhảy đến la lớn: “Để ta đấu với lão già này thử xem”!, rồi một cây thiết trượng đập thẳng xuống đầu.

Bình khí là thiết trượng, nhưng chiêu thức lại của thiền trượng, chính là Phong Ma trượng pháp của Lỗ Trí Thâm. Người này ý mạnh nên dùng thiết trượng sử dụng như thiền trượng, ra chiêu Tần Vương Tiên Thạch vung thiết trượng từ sau lưng vòng qua vai phải, đánh thẳng tới Chu Trọng Anh nghe vù một tiếng. Y chính là người cùng đến với Thạch Song Anh, xếp thứ mười ba trong Hồng Hoa Hội, Đồng đầu ngọc ngư Tưởng Tứ Cân.

Chu Trọng Anh thấy thế công của địch thủ rất mãnh liệt, bèn né sang bên trái, tiện tay chém trả một đao. Tưởng Tứ Cân đảo người tránh né, hai tay nắm chắc đuôi thiết trượng, quét lẹ đầu trượng tấn công qua trái. Đây chính là chiêu Kim Giao Tiểu Nguyệt trong Phong Ma trượng pháp. Chu Trọng Anh là đồ đệ chính tông của phái Thiếu Lâm, dĩ nhiên biết chiêu này nên chuyển mình tránh được. Trong đầu ông nảy ra một ý nghĩ, bèn thay đổi bộ pháp, vừa đánh vừa lùi dần lại. Thấy Vạn Khánh Lan đang chạy trốn Dương Thành Hiệp sắp tới gần mình, Chu Trọng Anh bèn vung đại đao ra chém vào lưng họ Vạn.

Thì ra Chu Trọng Anh biết Hồng Hoa Hội hiểu lầm rất nặng, không phải chỉ mấy câu là giải thích xong. Ông đã mấy lần hô hoán dừng tay, đều bị tên Vạn Khánh Lan này đứng giữa phá cho hỏng việc. Lúc hắn đến Thiết Đảm Trang giở trò đòi tiền, Chu Trọng Anh đã giận lắm rồi, nhưng ông nghĩ nếu mình chống đối với quan phủ tức là tạo phản, uổng công mấy chục năm trời an cư lập nghiệp ở đây. Người xưa đã nói: “Diệt môn lệ nhất là huyện quan”, nếu đắc tội với quan phủ thì tai họa vô cùng.

Chu Trọng Anh đúng là hào kiệt một phương, nhưng hai chục năm nay đã gây dựng địa sản gia tài, ngày càng giàu có, không muốn vứt đi tất cả để xử lý Vạn Khánh Lan. Hơn nữa con trai của ông vừa chết vì Hồng Hoa Hội, thế mà họ chẳng thèm hỏi câu nào, vừa vào trang đã chém giết ác liệt, còn dọa đốt cả trang trại. Trong lòng ông không khỏi tức giận, vì dù sao thì tuổi mình cũng lớn, đối phương không kính hiền thì cũng nên kính lão. Vì thế ông muốn thi thố võ công để áp đảo quần hùng, rồi sau đó mới nói rõ nguyên do.

Không ngờ người của Hồng Hoa Hội đến càng lúc càng nhiều, càng đánh càng hung hãn. Nếu kéo dài thì không khỏi có người trọng thương hay bỏ mạng, lúc đó thì hiểu lầm biến thành oán thật, không sao vẫn hồi được nữa. Cân nhắc nặng nhẹ, Chu Trọng Anh bèn quyết tâm bỏ Thiết Đảm Trang không tiếc, thắng tay với Vạn Khánh Lan để giải thoát cục diện căng thẳng này.

Vạn Khánh Lan thấy kim đao của Chu Trọng Anh chém tới mình, không khỏi sợ hãi vội vàng tránh né. Phía sau Dương Thành Hiệp lại truy tới, họ Vạn phải tức tốc nhảy lên bàn. Hắn đã biết dụng ý của Chu Trọng Anh, bèn kêu to lên: “Hai ta phải hợp sức mới bắt được Văn Thái Lai. Tuy rằng Văn Thái Lai là do ông giết được, nhưng món thưởng hai vạn lạng bạc của triều đình phải chia ra mới phải. Ông muốn giết ta để độc chiếm hay sao”? Tên này xảo quyệt vô cùng, muốn môi cho Thiết Đảm Trang và Hồng Hoa Hội đánh nhau đến chỗ lưỡng bại câu thương.

Khi thấy Chu Trọng Anh vung đao chém Vạn Khánh Lan, quần hùng Hồng Hoa Hội đều chứng hững đờng tay lại hết. Nhưng khi họ nghe Vạn Khánh Lan la lên vu cáo, thì mối thương tâm cho huynh đệ lại nổi lên, nhất thời không sao phân biệt được phải trái. Thế là trận chiến lại kịch liệt. Chương Tấn gầm lên một tiếng, múa lang nha bổng đánh tới lưng của Chu Trọng Anh. Họ Chu trong lúc gấp rút, có miệng cũng khó mà biện bạch, chỉ còn cách vung đao cản trở.

Chỉ có Từ Thiên Hoảng là tỉnh ý nhất, vừa rồi đấu với Chu Trọng Anh thấy ông nhiều lần hạ thủ lưu tình, tin chắc bên trong còn ẩn giấu nội tình. Chàng bèn hô lớn: “Thập đệ! Chớ có làm bừa”. Chương Tấn đang lúc đánh nhau say máu, hoàn toàn không nghe thấy.

Thiết trượng của Tưởng Tứ Cân cũng đồng thời đập ngang lưng Chu Trọng Anh. Họ Chu nghiêng mình né tránh, không ngờ sau lưng lại có cương tiên của Dương Thành Hiệp đánh với vai. Chu Trọng Anh nghe bên tai có tiếng gió rít lên, vội vàng hoành đao ngăn đón, cánh tay hai người đều tê dại hẳn đi.

Dương Thành Hiệp, Chương Tấn và Tưởng Tứ Cân là ba đại lực sĩ của Hồng Hoa Hội, đều có sức mạnh kinh người. Chu Trọng Anh lấy một đánh ba, dần dần tới lúc không chống đỡ được nữa. Ông quát to một tiếng, phải dùng đại đao gạt lang nha bổng của Chương Tấn làm tóe lửa ra, cánh tay gần như tê liệt. Lúc đó Tưởng Tứ Cân lại vung thiết trượng ra chiêu Phiên Thân Thượng Quyền, thiết trượng từ dưới hất lên, trúng ngay vào lưỡi đại đao. Chu Trọng Anh không giữ nổi, đại đao rời khỏi tay, bay lên cắm vào xà nhà đại sảnh.

Mạnh Kiện Hùng, An Kiện Cương thấy binh khí của sư phụ bị tuột khỏi tay đều kinh hãi vô cùng. Hai người xông lên bảo vệ, nhưng mới chạy được hai bước đã bị Vệ Xuân Hoa huy động song câu chặn đường.

Chu Trọng Anh để đao rời khỏi tay, lại nhảy chồm tới, hướng thẳng tới Dương Thành Hiệp. Ông ra chiêu Cung Tiễn Xung Quyền, tay trái chụp lấy đầu roi, tay phải đánh vào ngực y. Dương Thành Hiệp không ngờ bản lãnh của đối phương lại

cao đến thế, lâm nguy vẫn có thể thi triển Không Thủ Đoạt Bạch Nhận để đoạt lấy cương tiên của mình. Khoảng cách quá gần, không sao phản ứng kịp, y bèn “Hừ” một tiếng, ưỡn ngực ra hứng một quyền, cố giữ cương tiên không bị đoạt mất.

Dương Thành Hiệp có luyện công phu Hoàn Huyết Thiết Bố Sam, tuy không thể nói là đao thương chém không vào, nhưng những roi gây tằm thương không thể đả thương được y. Ngoại hiệu của y là Thiết Tháp, đủ biết thân hình to lớn vững chắc, giống như một tòa tháp được đúc bằng sắt vậy.

Thoi quyền của Chu Trọng Anh cực mạnh, kinh lực vỡ đá giết trâu. Ông thấy đối phương thân nhiên hứng lấy như không, không khỏi âm thầm kinh hãi. Thật ra Dương Thành Hiệp cũng khổ sở một phen. Quyền này đánh y đau thấu tim gan, máu trào lên suýt vọt ra khỏi miệng. Y phải cố hít một hơi rất sâu để dần lại, rồi ra sức giật mạnh cương tiên về.

Lúc này Chu Trọng Anh dồn kinh lực vào tay trái, sức Dương Thành Hiệp tuy mạnh nhưng không bằng được công lực thâm hậu của Chu Trọng Anh. Thế là cương tiên trong tay y đã bị họ Chu cướp lấy.

Lúc Chu Trọng Anh chưa đoạt được cương tiên, binh khí của Chương Tấn và Tưởng Tứ Cân đã đánh tới nơi. Ông phải thả cây cương tiên xuống, tiện tay xô một cái bàn, đẩy hai người Chương Tưởng lùi ra.

Mạnh Kiện Hùng nhảy sang một bên, giương cung lắp đạn, bắn veo veo vào người Chương Tấn và Tưởng Tứ Cân, chống đỡ cho sư phụ được một lúc. Y thấy tình thế phe mình vô cùng nguy cấp, lại thấy sư phụ đẩy ngã chiếc bàn, ngọn nến trên bàn rơi xuống tắt ngấm, bèn này ra một ý.

Mạnh Kiện Hùng bèn bắn một loạt liên châu đạn, tắt hết tất cả đèn nến trong đại sảnh. Đại sảnh lập tức tối om, xòe tay ra cũng không thấy ngón tay. Mọi người đều bị bất ngờ, không hẹn cùng nhau lùi lại mấy bước, trợn mắt nhìn nhau đứng lại. Ai cũng hít thở nhẹ nhàng, không phát ra tiếng, cũng không dám di chuyển lại. Trong bóng tối mà phát ra một chút âm thanh, bị địch thủ phát hiện là lập tức binh khí ám khí sẽ phóng tới, không biết đường nào mà né. Huống chi đây lại là một trận quần đấu, đánh nhau loạn xạ, trong tối mà ra tay bừa bãi, không chừng lại làm tổn thương đến người của phe mình.

Trong đại sảnh đột nhiên vắng lặng, nhưng sát khí vẫn trùng trùng, hình như còn kinh tâm động phách hơn những tiếng la hét chém giết vừa rồi.

Trong im lặng, đột nhiên có tiếng bước chân bên ngoài vang lên. Cửa sảnh vừa mở ra, mọi người cũng nhìn thấy ánh sáng. Một người cầm đuốc đi vào, ăn mặc như thư sinh, tay kia cầm một ống sáo bằng vàng. Y vừa bước vào trong cửa đã dừng lại, giơ ngọn đuốc lên cao.

Dưới ánh đuốc, lại có ba người đi vào trong. Một người là đạo nhân cụt một tay, lưng đeo trường kiếm. Một người khoác áo bào nhẹ nhàng, mày dài mặt ngọc, ăn mặc sang trọng như một công tử nhà giàu. Sau lưng chàng còn có một thiếu

niên mười mấy tuổi, tay xách một cái bao. Máy người này chính là Kim Định tú tài Dư Ngư Đồng, Truy Hồn Đoạt Mệnh Kiếm Vô Trần đạo nhân, và tổng đà chủ Hồng Hoa Hội mới nhận chức là Trần Gia Lạc. Thiếu niên đó là thư đồng Tâm Nghiễn⁵ của Trần Gia Lạc.

Quần hào Hồng Hoa Hội thấy tổng đà chủ và Nhị đương gia đến nơi đều mừng rỡ, ai cũng bước lên chào hỏi.

Từ Thiên Hoàng khê bảo Dương Thành Hiệp và Vệ Xuân Hoa: “Để ý, coi chừng bọn Thiết Đảm Trang, đừng để trốn đi”. Hai người gật đầu, đi vòng ra sau Chu Trọng Anh.

An Kiện Cương hiểu ý, tức tối vô cùng. Y bước lên một bước, đang muốn mở miệng chất vấn thì bị Chu Trọng Anh nắm tay kéo lại, nói nhỏ: “Bình tĩnh, xem chúng nói gì trước đã”.

Dư Ngư Đồng cầm hai tấm danh thiếp đi đến trước mặt Chu Trọng Anh, chấp tay cúi mình, lớn tiếng nói: “Tổng đà chủ Trần Gia Lạc, Nhị đương gia Vô Trần đạo nhân của Hồng Hoa Hội bái kiến Chu lão anh hùng ở Thiết Đảm Trang”.

Mạnh Kiện Hùng bước lên nhận lấy rồi đưa cho sư phụ. Chu Trọng Anh xem thấy lời lẽ viết trên danh thiếp rất khách sáo, Trần Gia Lạc và Vô Trần đạo nhân đều tự xưng là văn bối, bèn bước lên chấp tay nói: “Quý khách đến mà tề trang không ra xa đón tiếp thật là thất lễ. Mời ngồi, mời ngồi”!

Lúc này bàn ghế trong đại sảnh đã nghiêng ngả lung tung. Chu Trọng Anh gọi lớn: “Người đâu”!

Tổng Thiện Bằng vội dẫn mấy tên trang đinh vào sắp xếp lại bàn ghế, thấp nển lên, rồi phân ngôi chủ khách ngồi xuống hàng hoàng. Khách ngồi phía đông, đầu tiên là Trần Gia Lạc, rồi theo thứ tự là Vô Trần đạo nhân, Từ Thiên Hoàng, Dương Thành Hiệp, Vệ Xuân Hoa, Chương Tấn, Lạc Bằng, Thạch Song Anh, Tưởng Tứ Cân, Dư Ngư Đồng. Tâm Nghiễn đứng sau lưng Trần Gia Lạc. Còn chủ vị ở phía đông, Chu Trọng Anh ngồi ghế đầu tiên, rồi sau đó là Mạnh Kiện Hùng, An Kiện Cương và Chu Ý.

Dư Ngư Đồng lén nhìn về phía Lạc Bằng, thấy mặt nàng nhợt nhạt. Chàng không sao nén nổi, vừa thương xót, vừa đau lòng, vừa hổ thẹn, không biết nàng có kể lại chuyện mình làm bậy cho Thạch Song Anh biết hay không. Chàng nhìn sang Quỷ kiến sầu Thập Nhị Lang, thấy sắc mặt y vẫn lạnh như băng, hoàn toàn không lộ vẻ gì.

Từ lúc Lạc Bằng bỏ đi, Dư Ngư Đồng cứ tự oán trách mình mà không biết phải làm gì. Suốt hai ngày sau đó, chàng cứ đi tới đi lui trong vòng mười mấy dặm, lúc nào cũng nghĩ đến vết thương ở chân của Lạc Bằng, nếu nàng gặp phải bọn công sai thì làm sao mà chống đỡ. Chàng muốn lén lút theo sau để âm thầm bảo

⁵ Nghiễn là cái nghiên mực.

vệ, nhưng rốt cuộc vẫn không phát hiện ra tung tích của nàng, không ngờ nàng đã quay lại Thiết Đả Trang. Đến hôm sau thì Dư Ngư Đồng gặp được Trần Gia Lạc và Vô Trần đạo nhân.

Hai người này nghe chuyện Văn Thái Lai bị Thiết Đả Trang bán đứt, vừa kinh hãi vừa giận dữ vô cùng. Vô Trần muốn lập tức đi cứu Văn Thái Lai, Trần Gia Lạc bèn cản: “Các vị huynh đệ đã đến Thiết Đả Trang hết. Mọi người không biết Chu Trọng Anh không đếm xỉa nghĩa khí giang hồ, không chừng sẽ bị lão này ám toán. Chi bằng chúng ta đến Thiết Đả Trang trước, tập hợp huynh đệ rồi mới đi cứu Tứ ca”. Vô Trần gật đầu khen phải, bèn bảo Dư Ngư Đồng chỉ đường, tức tốc đến Thiết Đả Trang. Họ đến đúng vào lúc Mạnh Kiện Hùng bắn đạn tắt nển, đại sảnh tối đen.

Vạn Khánh Lan thấy hai bên thi lễ đúng kiểu giang hồ, biết việc đã hỏng bét rồi, bèn lén lút đi chậm tới cửa, toan chạy trốn. Từ Thiên Hoàng tung người nhảy ra đứng chặn giữa cửa, quát lên: “Xin dừng bước! Chúng ta phải nói chuyện cho rõ ràng đã”.

Vạn Khánh Lan thấy đối phương người nhiều thế mạnh không dám động thủ, chỉ còn cách quay lại ngồi phía sau Chu Ý. Chu Ý trợn mắt hét lên: “Cút đi! Người ngồi cạnh bản cô nương làm chi”? Vạn Khánh Lan bèn lén kéo ghế ra xa mà ngồi.

Chu Trọng Anh và Trần Gia Lạc giới thiệu phe mình, mọi người đều thông danh tính. Chu Trọng Anh thấy đối phương đều là anh hùng hảo hán lừng danh cả, chẳng trách bản lãnh họ cao như thế. Ông lại thấy tổng đà chủ Trần Gia Lạc ra vẻ con quan, lúc nào cũng nhàn hạ thảnh thơi. Người như thế mà lại thống lĩnh nhiều giang hồ hào kiệt, hơn nữa ai đối với chàng cũng thập phần cung kính! Chu Trọng Anh thật sự cảm thấy kỳ lạ, âm thầm hoài nghi chuyện này có chỗ bí ẩn bên trong.

Trần Gia Lạc thấy ánh mắt của Chu Trọng Anh không ngớt nhìn mình lộ vẻ khác thường, đã hơi tức giận, nhưng cố nén lại, bình thản nói: “Tứ đương gia của tệ hội là Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai đã bị bọn ứng trảo tấn công, mang trọng thương phải trốn tránh ở quí trang. May mà được Chu lão tiên bối nghĩ đến chỗ đồng đạo võ lâm mà trượng nghĩa ra tay cứu giúp, hết thấy anh em tệ hội đều cảm kích muôn phần. Bây giờ gặp mặt xin gửi lễ đa tạ”. Chàng nói xong, đứng dậy chấp tay vái rất sâu.

Chu Trọng Anh vội đứng dậy trả lễ, trong lòng lại càng khó chịu. Ông thầm nghĩ: “Tên công tử nhà giàu này quả nhiên lợi hại, nói thì ra vẻ lịch sự mà người nghe không sao nuốt trôi được”.

Mấy câu này của Trần Gia Lạc, cả đám Vô Trần, Từ Thiên Hoàng, Vệ Xuân Hoa, Dư Ngư Đồng đều phải âm thầm thán phục. Chương Tấn lại không hiểu dụng ý, bèn kêu lớn lên: “Tổng đà chủ không biết đâu, lão thất phu này đã hại Tứ ca của chúng ta rồi”. Vệ Xuân Hoa ngồi cạnh y, phải nắm áo kéo lại, ra hiệu đừng la hét nữa.

Trần Gia Lạc làm như không nghe thấy Chương Tấn nói gì, vẫn tiếp tục mở lời khách sáo: “Anh em vẫn bồi đêm khuya thế này mà đến quấy nhiễu quý trang thật là kém phần lễ phép, xin Chu lão tiên bồi tha lỗi. Chỉ vì nghe thấy Văn tứ ca lâm nạn, nên lòng dạ mọi người nóng như lửa đốt, không khỏi có phần lỗ mãng. Không hiểu Văn tứ ca bị thương thế nào, Chu lão tiên bồi đã mời đại phu chữa trị chưa, bây giờ xin dẫn đường cho anh em vẫn bồi gặp mặt”. Chàng nói xong đứng dậy, quần hùng Hồng Hoa Hội cũng đứng hết dậy.

Chu Trọng Anh không nói được câu nào, mà nhất thời cũng không biết phải trả lời ra sao. Còn Lạc Băng thì ghen ngào lên tiếng: “Tứ ca đã bị chúng hại chết rồi. Tổng đà chủ! Chúng ta mau bắt lão thất phu này đền mạng cho Tứ ca”.

Quần hùng và Trần Gia Lạc vừa nghe thấy đều kinh hãi, không ai không biến sắc mặt. Cả đám Chương Tấn, Từ Thiên Hoảng, Vệ Xuân Hoa đều cầm lấy binh khí, dõm bước lên phía trước.

Mạnh Kiện Hùng đứng lên lớn tiếng nói: “Văn gia có đến tệt trang, quả là như thế”...

Từ Thiên Hoảng ngắt lời: “Thế thì xin Mạnh gia dẫn bọn ta đi gặp mặt”.

Mạnh Kiện Hùng nói: “Văn gia, Văn phu nhân và Dư gia đến tệt trang lúc lão trang chủ không có ở nhà. Anh em tại hạ đã phái người đi Triệu Gia Bảo mời đại phu, Văn phu nhân và Dư gia đã đích thân nhìn thấy. Sau đó người của công môn đến đây, bọn tại hạ hổ thẹn không bảo vệ nổi quý khách, để Văn gia bị chúng bắt đi. Trần đương gia! Nếu ông trách chúng ta đón tiếp không chu đáo, chưa hết lòng bảo vệ bằng hữu thì chúng ta thừa nhận. Ông muốn giết muốn xẻo thì cứ việc, Mạnh mỗ quyết chẳng chau mày. Nhưng nếu ông trách cứ lão trang chủ bán đứt bạn bè, thì không được đâu”.

Lạc Băng bước lên một bước, trở tay mắng luôn: “Họ Mạnh kia! Người còn làm bộ hảo hán. Ta hỏi người, người dẫn chúng ta vào trốn vào trong hầm bí ẩn như thế, nếu các người không háms lợi mà tiết lộ thì làm sao bọn chó săn biết được? Người nói đi”! Quả nhiên Mạnh Kiện Hùng không nói được gì. Bọn họ đã biết, khi đó Chu Anh Kiệt bị khích bác mà nói ra bí mật. Tuy cậu bé là con nít chưa biết gì, nhưng dù sao đó cũng là lỗi của Thiết Đảm Trang.

Vô Trần nói với Chu Trọng Anh: “Lúc xảy ra sự việc, chắc là lão trang chủ thật sự không có ở nhà. Nhưng rỗng có đầu người có chủ, việc của Thiết Đảm Trang thì chúng ta chỉ biết hỏi lão trang chủ mà thôi. Ông nói một câu đi”.

Vạn Khánh Lan đang nấp né một bên, lúc này thấy có cơ hội liền la lên: “Chính là con trai của lão nói ra. Thế mà lão không thừa nhận ư”?

Trần Gia Lạc bước lên một bước, hỏi: “Chu lão tiên bồi! Việc này có thật không”?

Chu Trọng Anh hết đường biện bạch, đành chậm rãi gật đầu. Quần hào Hồng

Hoa Hội ô cả lên, vây chặt lại. Người thì trừng mắt giận dữ nhìn Chu Trọng Anh, người lại chăm chăm nhìn Trần Gia Lạc đợi chàng hạ lệnh. Còn Trần Gia Lạc lại liếc nhìn Vạn Khánh Lan, lạnh nhạt hỏi: “Vị này là ai, chúng ta chưa được thỉnh giáo tên tuổi”.

Lạc Băng đáp hộ: “Hắn cũng là một tên trong đám ưng trao đến đây bắt Tứ ca”.

Trần Gia Lạc không nói tiếng nào, chậm rãi đến trước mặt Vạn Khánh Lan. Đột nhiên chàng vung tay ra đoạt lấy đôi cương xuyên trong tay hắn quăng xuống đất, rồi chụp hai tay hắn bắt chéo sau lưng, dùng tay trái nắm chặt lại. Vạn Khánh Lan chỉ kịp úi chà một tiếng, không sao giãy thoát khỏi tay Trần Gia Lạc được nữa.

Phen này Trần Gia Lạc xuất thủ cực kỳ nhanh chóng, chẳng ai nhìn rõ chàng hành động ra sao. Võ công của Vạn Khánh Lan không tệ lắm, ai cũng thấy rồi, thế mà chỉ nháy mắt đã bị khống chế hết đường động đậy. Chẳng những mọi người trong Thiết Đả Trang mà cả quần hùng Hồng Hoa Hội cũng phải thay đổi sắc mặt, âm thầm khen ngợi. Họ vốn chỉ coi Trần Gia Lạc là tổng đà chủ mà tôn trọng hiệu lệnh, còn võ công của chàng ra sao thì chưa ai biết được.

Trần Gia Lạc quát hỏi: “Bọn người đã bắt Văn tứ gia đi đâu rồi”?

Vạn Khánh Lan ngậm miệng không đáp, sắc mặt vẫn ngạo nghễ. Trần Gia Lạc đưa ngón tay điểm vào huyệt Trung Phủ của hắn một cái, lại quát: “Người nói hay không”?

Vạn Khánh Lan gào lên: “Hành hạ người khác không phải là hảo hán. Người có giỏi thì giết ta đi”... Hắn nói chưa dứt câu, những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu đã lăn từ trên đầu xuống.

Trần Gia Lạc lại điểm huyệt Cân Túc của hắn. Phen này Vạn Khánh Lan chịu không nổi nữa, nhỏ giọng lắp bắp: “Ta nói... ta nói”...

Trần Gia Lạc nắn vào huyệt Khí Du mấy cái. Vạn Khánh Lan thở hắt ra một hơi rồi khẽ nói: “Giải y đến kinh thành rồi”.

Lạc Băng vội hỏi: “Y... y chưa chết hay sao”?

Vạn Khánh Lan đáp: “Đương nhiên là chưa chết. Y là yếu phạm, ai mà dám giết”.

Quần hùng của Hồng Hoa Hội đều mừng rỡ, thở nhẹ một hơi. Văn Thái Lai chưa chết, mối hận của họ với Thiết Đả Trang đã giảm đi một nửa. Lạc Băng run rẩy hỏi: “Người... người... nói có thật không”?

Vạn Khánh Lan đáp: “Ta lừa gạt cô để làm gì”.

Lạc Băng mừng quá, bỗng dưng ngất xỉu, ngã ngửa ra sau. Dư Ngư Đồng đưa tay ra định đỡ, nhưng bất giác sợ hãi trong lòng, cánh tay vừa đưa ra đã rút về, để Lạc Băng ngã đập đầu xuống đất.

Chương Tấn vội đỡ nàng dậy, kêu lên: “Tỉ tỉ sao rồi”? Y liếc mắt nhìn Dư Ngư

Đồng một cái, cảm thấy chàng không đỡ Lạc Băng là vô lý hết sức.

Trần Gia Lạc buông lỏng tay ra, bảo thư đồng Tâm Nghiễn: “Trời lại”. Tâm Nghiễn bèn lấy trong bao ra một sợi dây, cột chặt hai tay Vạn Khánh Lan. Huyệt đạo của Vạn Khánh Lan đã được giải, nhưng lúc đó chân tay y còn tê dại, không sao phản kháng.

Trần Gia Lạc lớn tiếng hô: “Các vị huynh đệ! Chúng ta phải đi cứu Tứ ca trước, món nợ ở đây sau này sẽ tính”. Quần hùng của Hồng Hoa Hội đồng thanh vâng lệnh. Lúc này Lạc Băng đã tỉnh lại, ngồi trên ghế vui mừng mà rơi lệ. Nghe Trần Gia Lạc nói, nàng gượng đứng dậy, Chương Tấn vội tới dìu.

Mọi người cùng đến cửa đại sảnh, Mạnh Kiện Hùng đưa họ ra ngoài. Trần Gia Lạc bước ra khỏi cửa, quay người lại nói với Chu Trọng Anh: “Quấy rầy đã nhiều, đại ơn đại đức này suốt đời không quên được. Chúng ta còn có lúc gặp nhau”.

Chu Trọng Anh nghe giọng điệu của chàng, biết rằng Hồng Hoa Hội nhất định sẽ quay lại trả thù. Ông nghĩ bụng: “Chu mỗ chỉ cần không thẹn với lòng là đủ. Các người không chịu tha lỗi cho ta, chẳng lẽ ta lại sợ các người hay sao”? Ông bèn hừ một tiếng, không thêm đáp.

Chương Tấn la lớn: “Cứu Tứ ca xong, Chương Đà Tử này sẽ là người đầu tiên đến đây đánh nhau với anh hùng hảo hán của Thiết Đảm Trang”.

Dương Thành Hiệp xen vào: “Cẩu hùng cũng chưa xứng, sao gọi là anh hùng”?

Chu Ý vừa nghe vậy đã tức tối hét lên: “Người chửi ai vậy”?

Dương Thành Hiệp giận dữ nói: “Ta chửi lão thất phu không hiểu nghĩa khí, không biết dạy con”. Ý đã trúng một quyền nặng của Chu Trọng Anh, may mà có công phu Thiết Bố Sam nên chưa trọng thương, nhưng lúc này vẫn còn rất đau. Nghe nói Văn Thái Lai bị con của Chu Trọng Anh bán đứt, y càng tức giận hơn, chỉ muốn tìm lời thóa mạ.

Chu Ý bước lên một bước, lại quát: “Người là cái thứ gì mà dám mắng gia gia của ta”?

Dương Thành Hiệp mắng: “Thứ nha đầu biết gì mà nói”! Y không muốn tranh chấp với con gái, bèn quay đầu bỏ đi.

Khổ nỗi cô nương Tiêu Lý Lục này tính nóng như lửa, vẫn thường hận người ta coi thường mình là nữ nhân. Nàng vẫn thường nói, nam nhân hay nữ nhân thì cũng là người, chẳng lẽ những việc nam nhân làm được mà nữ nhân lại không làm được? Bây giờ nghe Dương Thành Hiệp mắng mình là nha đầu, sắc mặt lại đầy vẻ coi thường, nàng không sao nhịn được, bèn bước lên một bước, quát tháo: “Nha đầu thì đã sao nào”?

Dương Thành Hiệp giận dữ bảo: “Người đi gọi ca ca ra đây, nói là Dương mỗ”

cần gặp”.

Chu Ý kinh ngạc, lắp bắp: “Ca ca của ta”...

Vệ Xuân Hoa ngắt lời: “Có gan bán đứt bằng hữu thì phải có gan ra gặp người ta. Ca ca của người bán đứt Tứ ca của chúng ta, bây giờ lại trốn đi đâu mất rồi?”

Chu Ý lại càng ngơ ngác, không hiểu mình có một ông anh ở đâu ra. Mạnh Kiện Hùng nghe vậy, biết ngay Hồng Hoa Hội đã bị câu nói của Vạn Khánh Lan làm hiểu lầm rồi. Nhưng tình hình đã căng thẳng thế này, nếu bây giờ đem chuyện sư phụ đánh chết con ruột ra kể thì không tránh khỏi tỏ ra yếu đuối, giống như năn nỉ xin tha. Vì thế y chỉ bước lên đỡ lời cho sư muội, lập tức lớn tiếng: “Quý vị còn điều gì muốn dặn dò thì bây giờ cứ nói luôn đi, lần sau đỡ phải phiền đại giá đến đây”.

Chương Tấn nói: “Chúng ta muốn gặp vị ca ca của cô nương này”.

Chu Ý mắng: “Tên gù này ăn nói bừa bãi. Ta làm gì có ca ca nào”? Chương Tấn bị mắng là gù, bèn hừ một tiếng, vung tay tát vào mặt nàng. Chu Ý đưa tay cản trở, Chương Tấn bèn thi triển Cầm Nã Thủ dùng tay không đấu với nàng.

Song câu của Vệ Xuân Hoa lại giương ra. Y gọi: “Mạnh gia! Hai chúng ta thử sức một chút”.

Mạnh Kiện Hùng gật đầu nói: “Xin Vệ gia chỉ giáo”. Bên kia Tưởng Tứ Cân cùng An Kiện Cương cũng thách đố nhau, mọi người đều cầm binh khí chuẩn bị ra tay.

Dương Thành Hiệp lớn tiếng hô: “Thằng nhãi nào bán đứt bằng hữu đâu? Nếu không mau mau thò mặt ra đây, thì gia gia phải phóng hỏa đốt nhà”. Binh khí của hai bên tới tấp rút ra, tình thế rõ ràng lại sắp đánh nhau loạn xạ.

Chu Trọng Anh tức đến nổi râu tóc lông mày đều dựng đứng cả lên, nói với Trần Gia Lạc: “Hay lắm! Thì ra Hồng Hoa Hội chỉ giỏi buông lời nặng nề người ta, lấy nhiều mà đắc thắng”.

Trần Gia Lạc nghe vậy giật mình, vỗ tay một tiếng. Quần hào lập tức thu hết binh khí, lùi ra đứng sau lưng chàng, không ai lên tiếng nữa.

Chu Trọng Anh thầm nghĩ: “Người này lãnh đạo quần hùng rất có uy, ra lệnh mọi người đều tôn trọng. Vừa rồi ta quát tháo dừng tay, mà ngay cả con gái của mình cũng không chịu nghe lời”.

Trần Gia Lạc lên tiếng: “Chu lão anh hùng trách bọn tại hạ lấy nhiều để thủ thắng. Bây giờ tại hạ đơn thân, xin Chu lão anh hùng chỉ giáo mấy chiêu”.

Chu Trọng Anh nói: “Vậy thì hay lắm. Lúc này Trần đương gia đã hiển lộ một chiêu, mọi người đều phải tán phục. Đúng là anh hùng xuất tự thiếu niên, lão phu cũng muốn lãnh giáo thử xem. Không hiểu Trần đương gia muốn tỉ thí về binh khí hay về quyền cước”?

Thạch Song Anh lạnh lùng buông tiếng: “Đại đao đã cắm trên xà nhà rồi, làm

sao tử thí binh khí được”. Vừa nghe câu này, mọi người đều nhìn lên thanh kim bối đại đao còn dính trên xà nhà. Mặt Chu Trọng Anh đỏ bừng lên.

Đột nhiên có một người nhẹ nhàng tung người nhảy lên, tay phải móc lấy xà nhà, tay trái rút thanh đại đao ra rồi hạ chân xuống đất, hầu như không phát ra tiếng động. Sau đó y tiến đến trước mặt Chu Trọng Anh, khụy chân trái xuống, nâng đại đao lên khỏi đầu mà nói: “Chu lão thái gia! Đao của ông đây”. Người này chính là thư đồng Tâm Nghiễn của Trần Gia Lạc. Không ngờ tuổi y còn rất trẻ mà khinh công đã phi phàm như thế.

Tâm Nghiễn hiển lộ thân thủ, sắc mặt của Chu Trọng Anh càng khó chịu hơn. Ông hừ một tiếng, mặc kệ Tâm Nghiễn, nói với Trần Gia Lạc: “Trần đương gia cứ lấy binh khí ra. Lão phu thử dùng tay không tiếp đón mấy chiêu”.

Mạnh Kiện Hùng nhận lấy thanh kim bối đại đao từ tay Tâm Nghiễn, khẽ nói: “Sư phụ đừng nổi giận, dùng đao mà đấu với hắn”. Y sợ sư phụ trúng kế khích tướng của đối phương, nếu thật sự dùng tay không đấu với binh khí thì chẳng khác gì chịu thiệt trước ba phần. Tâm Nghiễn xoay người trở về, mở bao lấy binh khí độc môn bí mật của Trần Gia Lạc ra, hai tay đưa lên trước mặt chủ nhân.

Từ Thiên Hoàng nói nhỏ: “Tổng đà chủ! Lão đã muốn tử quyền thì đấu quyền với lão”. Thì ra từ lúc biết Văn Thái Lai chưa chết, tâm trí Từ Thiên Hoàng ổn định trở lại. Chàng thấy rõ Chu Trọng Anh đối xử với Hồng Hoa Hội lúc nào cũng nhẫn nhịn, rất ít ý thù địch. Nếu hai bên dùng binh khí thì khó tránh khỏi có người chết hoặc bị thương, chi bằng tử thí quyền cước để dễ lùi bước nhường tay.

Hơn nữa chàng đã lãnh giáo công phu đại đao của Chu Trọng Anh, thật là thâm hậu ít ai sánh được. Chính chàng cùng Vệ Xuân Hoa lấy hai đánh một, đối phương chưa dốc hết toàn lực mà mình đã chống đỡ không nổi rồi. Bản lãnh về binh khí của Trần Gia Lạc thì sâu cạn thế nào chưa biết, nhưng vừa rồi họ Trần không chế rồi hỏi cung Vạn Khánh Lan, thủ pháp vừa kỳ lạ vừa nhanh chóng không phải tầm thường. Chàng muốn Trần Gia Lạc đấu quyền, là để tránh chỗ mạnh của địch mà phát huy được sở trường của mình.

Trần Gia Lạc đáp: “Được lắm”. Rồi chàng chấp tay nói với Chu Trọng Anh: “Tại hạ xin thỉnh giáo Chu lão anh hùng mấy lộ quyền pháp. Xin lão tiên bối hạ thủ lưu tình”.

Chu Trọng Anh nói: “Hay lắm! Trần đương gia đừng quá khách sáo”.

Chu Ý bước tới giúp cha cõng trường bào, nói nhỏ: “Thằng lỏi kia biết điểm huyệt, gia gia nhớ đề ý”. Nói xong, khóe mắt nàng hơi đỏ lên. Những lúc tính nóng của nàng phát tác lên thì đúng như một viên pháo, không biết sợ trời sợ đất là gì. Nhưng bây giờ đối phương đông người, mà ai cũng võ công cao cường, tình thế nguy hiểm khác thường dĩ nhiên nàng phải biết.

Chu Trọng Anh khẽ nói: “Nếu gia gia gặp chuyện không lành thì con đi Tây An tìm Ngô thúc thúc, từ nay về sau đừng gây sự nữa”. Chu Ý vừa đau lòng vừa

chua xốt, rơi lệ gật đầu.

Tổng Thiện Bằng đốc thúc trang đình khiêng bàn ghế trong đại sảnh dọn qua một bên, chừa ra một khoảng trống, bốn bề thấp nển lớn, sáng rực như ban ngày. Chu Trọng Anh bước ra giữa, ôm quyền nói: “Xin mời”.

Trần Gia Lạc không cởi trường bào, vạt áo vẫn bay phấp phới. Chàng từ từ bước đến gần, nói: “Sau khi tại hạ thua, nhất định sẽ mời hết đồng đạo võ lâm tây bắc đến chứng kiến mình tạ tội với lão tiền bối. Từ đó về sau, anh em Hồng Hoa Hội quyết không mang binh khí bước vào tỉnh Cam Túc một bước nào”.

Chu Trọng Anh nói: “Trần đương gia nặng lời rồi”.

Trần Gia Lạc nhướng mày lên hỏi: “Còn nếu lão tiền bối nhường cho tại hạ nửa chiêu một thức thì sẽ ra sao”?

Chu Trọng Anh ngang nhiên ngẩng đầu lên cười ha hả, vuốt bộ râu dài mà đáp: “Lúc đó mấy chục sinh mạng của Thiết Đảm Trang đều giao hết cho Hồng Hoa Hội”.

Trần Gia Lạc nói: “Hồng Hoa Hội tuy là một bang hội nhỏ, nhưng cũng ân oán phân minh, không dám hại người vô cớ. Nếu tại hạ may mắn thắng được một quyền một cước, thì xin được dẫn người đã tiết lộ hành tung của Văn tứ ca đi. Nếu Văn tứ ca bình an thoát hiểm, tại hạ sẽ phái người hộ tống lệnh lang trở về quê hương, bảo đảm không làm rụng một sợi tóc. Nhưng nếu Văn tứ ca gặp chuyện bất tường, thì buộc lòng bọn tại hạ phải lấy mạng lệnh lang”.

Chu Trọng Anh bị mấy câu này làm đau nhói tận đáy lòng. Mắt ông rơm lệ, tay phải vẫy nhẹ rồi nói: “Không cần nhiều lời nữa, xuất chiêu đi”.

Trần Gia Lạc đứng ở mé dưới, chấp tay nói: “Xin tiền bối ra chiêu”. Mọi người đều thấy chàng giữ phong độ nhàn nhã, ung dung tự tại, nhường nhịn lễ phép, chẳng giống quyết đấu sinh tử chút nào. Người thì thần phục, người thì lo lắng.

Chu Trọng Anh giữ đúng lễ số phái Thiếu Lâm, tay trái chấp quyền, tay phải đưa ra mời theo thế Thái Thủ. Nhưng ông biết đối phương tuổi trẻ, lại là văn bối chắc chắn không chịu phát chiêu trước, nên không khách sáo nữa. Ông ra chiêu Tả Xuyên Hoa Thủ, hữu quyền thủ trước bụng, tả chưởng đánh vào mặt Trần Gia Lạc nghe vù một tiếng. Phát chưởng này kinh lực ghê người, chưởng chưa đến mà chưởng phong đã đến trước rồi.

Trần Gia Lạc bước thành Hàn Nha Bộ, tay phải đưa lên gạt phát chưởng, còn tay trái vẽ một vòng rộng tấn công vào hông của đối phương. Đó chính là chiêu Đan Phụng Triều Dương của Thiếu Lâm quyền. Vừa thấy chiêu này, cả người của Hồng Hoa Hội và Thiết Đảm Trang đều phải giật mình. Chu Trọng Anh là cao thủ Thiếu Lâm quyền thì ai ai cũng biết, nhưng thật không ngờ Trần Gia Lạc cũng thuộc phái Thiếu Lâm.

Chu Trọng Anh “Úi chao” một tiếng kinh ngạc, nhưng không dám chậm tay, liên tiếp công tới mấy chiêu Hoàng Anh Lạc Giá rồi Hoài Trung Bao Nguyệt, chiêu sau gấp hơn chiêu trước. Trần Gia Lạc tới lui tránh né, cũng thi triển Thiếu Lâm quyền rất thuần thục.

Quyền thức hai bên giống hệt nhau. Tình hình lúc này không giống như tỉ đấu, mà giống như là đồng môn đang luyện võ. Tuổi tác hai bên chênh lệch rất nhiều, công lực sâu cạn lại càng phân biệt, thắng bại thế nào thì không nói cũng biết. Quần hùng Hồng Hoa Hội đều âm thầm lo lắng, còn người trong Thiết Đảm Trang thì thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ chốc lát, hai bên đã qua lại mười mấy chiêu. Chu Trọng Anh đã luyện Thiếu Lâm quyền mấy chục năm trời, công lực đã đến cảnh giới lư hỏa thuần thanh. Mỗi quyền mỗi cước của ông đều sung mãn kinh lực, lồng gió vu vu. Yếu chỉ của Thiếu Lâm quyền là tâm nhanh, mắt nhanh, tay nhanh, thân nhanh, bước nhanh; nên ông càng đánh càng nhanh, công thủ liền lạc tự nhiên, xoay chuyển tùy theo ý muốn.

Ba mươi bảy thế của lộ quyền Thiếu Lâm đầu tiên chưa sử hết một nửa, rõ ràng Trần Gia Lạc đã ở thế hạ phong. Chu Trọng Anh đột ngột quát lên, quay người sang trái, xuất chiêu Phản Thân Bích Kích nhanh như sao xẹt. Trần Gia Lạc vội vã ngửa người ra sau, chưởng chỉ cách người chừng một tấc, suýt nữa không tránh kịp. Quần hùng Hồng Hoa Hội đều giật mình kinh hãi.

Trần Gia Lạc lùi mấy bước, đứng vững rồi tái đấu. Lần này chàng thay đổi quyền pháp, sử dụng Ngũ Hành Liên Hoàn Quyền của phái Thiếu Lâm, luân phiên thi triển đủ năm món Băng Chuyên Bích Pháo Hoàn. Chu Trọng Anh vẫn dùng Thiếu Lâm quyền đánh trả.

Mới được mấy chiêu, Trần Gia Lạc đột nhiên chuyển sang Bát Quái Du Thân Chưởng, chuyển thân không ngừng quanh đại sảnh. Dưới ánh nến, trông như có đến mấy chục người chạy qua chạy lại, Chu Trọng Anh dùng tịnh chế động, cứ trầm tĩnh ứng chiến. Thân pháp của Trần Gia Lạc tuy nhanh, nhưng chàng vẫn không chiếm được chút lợi thế nào.

Thêm vài chiêu nữa, Chu Trọng Anh vừa phóng tả quyền ra, đột nhiên phát hiện quyền phong của mình đã bị Trần Gia Lạc dùng nội lực phong tỏa chặt. Đây chính là chiêu Như Phong Tự Bế trong Thái Cực Quyền. Quyền thế của chàng chậm rãi, thần khí ẩn tàng ở bên trong, đúng theo bí quyết lấy nhu chế cương, gặp chiêu phá chiêu, gặp thức phá thức của Thái Cực Quyền.

Mọi người càng xem càng thấy kỳ lạ. Môn hộ phái Thiếu Lâm và Thái Cực rất khác nhau, quyền ý trái ngược nhau, rất ít có người kiêm học cả hai. Chàng công tử này còn trẻ như thế mà nội ngoại đã song tu, thật là quái sự của võ lâm. Chu Trọng Anh cũng phải tập trung chú ý, ứng phó cẩn thận. Lúc này hai bên công thủ rất chậm, nhưng người am hiểu thì thấy còn hung hiểm hơn rất nhiều so với lúc

đấm đá vùn vụt vừa rồi.

Hai người tỉ đấu hai mươi mấy chiêu như thế, hầu như đánh chưa đến nơi đã thu về. Trần Gia Lạc đột nhiên xuất chiêu Đảo Bối Hưu, quyền pháp lại thay đổi. Rồi chỉ trong khoảnh khắc, chàng liên tiếp sử dụng lộn xộn những chiêu thức của Võ Đang Trường Quyền, Tam Thập Lục Lộ Đại Cầm Nã Thủ, Phân Cân Tá Cốt Thủ, Nhạc Gia Tán Thủ, bốn loại quyền pháp.

Mọi người thấy quyền pháp của chàng thay đổi liên tiếp thật là hiếm có, không hiểu chàng còn biết sử dụng những loại quyền thuật nào nữa. Chu Trọng Anh vẫn dùng bất biến ứng vạn biến, sáu đường Thiếu Lâm quyền nhuần nhuyễn ứng phó nhẹ nhàng, thủ thì bảo vệ môn hộ nghiêm mật, công cũng lợi hại vô cùng. Ông đã tung hoành giang hồ đến mấy chục năm, trải qua mấy trăm trận chiến lớn nhỏ. Tuy ông chưa gặp ai kiêm dùng nhiều loại quyền thuật như Trần Gia Lạc, nhưng đã có nhiều kinh nghiệm về sử dụng Thiếu Lâm quyền để đánh thắng các loại quyền pháp khác.

Chu Trọng Anh vẫn cho rằng trong quyền thuật thì quý là ở chỗ tinh thông, nhuần nhuyễn một môn còn hơn tạp nạp không thuần. Nhưng ông thấy Trần Gia Lạc thi triển mỗi lộ quyền pháp vài chiêu, nhưng hoàn toàn không phải là sơ lược, cũng bất giác khen thầm.

Được một lúc, Chu Trọng Anh đột nhiên bước chân trái lên, đạp trúng vạt áo bào của Trần Gia Lạc, tả chưởng xuất chiêu Thăng Đẳng Thiết Chưởng đánh tới hạ bàn. Trần Gia Lạc vội vã lùi lại, nhưng không lùi được, bèn cấp tốc sử dụng thân pháp Lý Ngư Đả Đỉnh nhảy vọt lên. Nghe soạt một tiếng, vạt trước trường bào đã bị xé rách. Chu Trọng Anh lên tiếng: “Đa tạ đã nhường”. Trần Gia Lạc đỏ mặt lên, phóng chỉ điểm tới hông địch thủ, hai người lại tiếp tục tỉ đấu.

Bây giờ thì mọi người đứng xem đều phải nhìn nhau lắc đầu. Họ thấy Trần Gia Lạc sử dụng Cầm Nã Thủ lại xen lẫn Ứng Trảo Công, tay trái phóng Trường Quyền tay phải dùng Miên Chưởng, khi phát chiêu rõ ràng là Bát Quái Chưởng, khi thu chiêu đã là Thái Cực Quyền, quả là trăm hoa đua nở, loạn xà ngầu nhìn hoa cả mắt. Bây giờ quyền thế của chàng khó mà phân biệt, không sao hiểu nổi đó là chiêu số của môn phái nào.

Không ai biết đây chính là Bách Hoa Tá Quyền, quyền thuật độc môn do Thiên Trì Quái Hiệp Viên Sĩ Tiêu sáng lập ra. Hồi trẻ Viên Sĩ Tiêu ham mê nghiên cứu võ học, kiến thức uyên bác vô song. Về sau ông gặp chuyện tình cảm không như ý, bèn phát nguyện làm những việc trước đây chưa ai làm, đánh loại quyền trước đây chưa ai đánh. Ông đi báỉ phỏng rất nhiều danh gia võ học, học lén hoặc khiêu khích đánh nhau để xem những chiêu thức của họ. Ông còn kiếm được rất nhiều quyền phổ của người khác, hoặc là công nhiên cướp đoạt, hoặc là âm thầm đánh cắp.

Khi đã biết rất nhiều quyền thuật các nhà các phái, đến tuổi trung niên thì

Viên Sĩ Tiêu ẩn cư ở Thiên Trì rồi sáng tạo ra lộ Bách Hoa Tá Quyền. Quyền pháp này bao gồm cả trăm nhà, mà chỗ kỳ diệu nhất là ở chữ Tá, có nghĩa là sai lệch. Mỗi chiêu mỗi thức đều trông giống như thủ pháp của các phái võ chính tông, nhưng thực tế lại không phải. Vừa xuất chiêu thì đối phương tưởng là chiêu đó, khi đón đỡ thì mới biết phương vị tấn công lại không phải thế. Chỗ tinh diệu chính là giống mà không phải, tạo được bất ngờ.

Ai thấy quyền thế sai lệch như vậy cũng cho là học chưa đến chỗ, nhưng vì sai lệch nên đối phương mới không phòng chống được. Đã là cao thủ võ lâm thì kiến văn phải uyên bác, võ học phải tinh thông, nên đối với võ thuật của các phái đều đã có định kiến trong lòng. Vì thế mà không tránh khỏi Bách Hoa dễ địch, Giả Tá khó phòng.

Viên Sĩ Tiêu sáng tạo ra quyền thuật này là muốn đánh cho tình địch té nhào, thất bại thê thảm. Nhưng về sau ông lại sợ trong lúc điên cuồng, lỡ tay đánh chết tình địch thì không hợp lý lắm, nên lại tự kiểm chế mình, không đi kiếm đối phương động thủ nữa, vì thế mà pho quyền này cả đời ông chưa dùng tới. Đệ tử của ông chỉ có một mình Trần Gia Lạc. Thiên Trì Quái Hiệp đã dạy Trần Gia Lạc đủ loại quyền thuật binh đao của các đại môn phái trước, rồi đến căn bản về những môn cầm nã ám khí điểm huyết khinh công, cuối cùng mới dạy tới Bách Hoa Tá Quyền.

Hôm nay Trần Gia Lạc kịch đấu với Chu Trọng Anh tới hơn trăm chiêu, suýt thảm bại rồi mới hồi hận vì mình lỗ mãng. Trước đây chàng chưa bại bao giờ, không khỏi có ý xem thường anh hùng thiên hạ. Sau lần kinh hãi vừa rồi, chàng đành phải đem lộ quái quyền này ra thử lần đầu, quả nhiên lợi hại vô cùng.

Chu Trọng Anh trong lúc hoảng hốt chỉ biết múa song quyền bảo vệ phía trước, chân lùi liên tiếp. Ông thấy quyền pháp của đối phương cực kỳ cổ quái, trong quyền trong chỉ lại xen lẫn những chiêu số của đao kiếm, thật là chưa gặp mà cũng chưa nghe bao giờ.

Chu Ý thấy cha mình lùi mãi như vậy, bèn lớn tiếng la lên: “Người dùng quyền pháp gì vậy, loạn xạ như thế thật chẳng ra thể thống gì. Đúng là quyền pháp hồ đồ... Sai bét... sai bét... Người... chiêu này lại đánh sai nữa rồi”...

Tiếng la chưa dứt, bên ngoài sảnh lại có hai người chạy vào, kêu lớn: “Dừng tay lại”! Đây chính là Lục Phi Thanh và Triệu Bán Sơn đã đến.

Ngay lúc đó, lại nghe có tiếng hô hoán bên ngoài đại sảnh: “Dem nước tới! Chữa cháy! Mau lấy nước”! Trong tiếng ồn ào đó, ánh lửa đã chiếu vào trong đại sảnh.

Chu Trọng Anh đang bị tấn công áp đảo, quyền pháp vốn đã rối loạn rồi. Đột nhiên ông nghe tiếng kêu chữa cháy, nghĩ tới tài sản cùng gia đình cũng không khỏi lo lắng trong lòng. Vừa phân tâm một chút, đột nhiên chân trái ông tê chồn, huyết Dương Quan trên đầu gối trái đã bị điểm trúng.

Thấy cha loạng choạng sắp ngã xuống đất, Chu Ý vội chạy đến đỡ, kêu lên: “Gia gia”! Rồi nàng rút soạt đơn đao, giương ra bảo vệ phụ thân, đề phòng địch thủ ra chiêu đoạt mạng.

Nhưng Trần Gia Lạc không đuổi theo mà lại lùi ba bước, lên tiếng: “Xin Chu lão anh hùng nói một câu”.

Chu Trọng Anh giận dữ nói: “Hay lắm! Ta thua rồi, phải giao con cho các vị. Đi theo ta”. Rồi ông tựa vào Chu Ý, đi khập khiễng từng bước vào bên trong sảnh.

o O o